

veto

**Mobiliteit in en rond
Leuven**

p. 3

**De Vuyst: democratisering
en Sociale Raad**

pp. 6-7

**LISST: buitenlanders
sporten in Leuven**

pp. 12-13

RECTOR BANT ITHAKA-KUNSTWERK UIT DE HALLEN

Anonieme mail geeft aanleiding tot sensuur

Fit werk is provocerend en beleedigend." Een anoniem mailtje gaf aanleiding tot protest tegen een kunstwerk van Elina Kellerman. Genoeg om rector Oosterlinck te doen besluiten dat het werk niet in het officiële parkoer van Ithaka mocht worden opgenomen. Ook de catalogus mocht niet meer op het parkoer verkocht worden.

Ithaka is genoegzaam bekend: voor de negende maal kiest Loko-Kultuurraad een aantal lokaties uit en nodigt kunstenaars uit met hun werk een dialoog aan te gaan met die plek. Op vraag van het feestkomitee 575 jaar KU Leuven stemde Kultuurraad toe Ithaka 2001 te laten doorgaan in de universiteitsgebouwen. Een centraal concept vond men even later: Ithaka zou de relatie tussen stad en universiteit uitbreiden tot een *Ménage à trois* met de kunst. Van de vele inzendingen werden uiteindelijk zestien kunstwerken weerhouden.

Een daarvan was de 'pornolocker' van Elina Kellerman. Het kunstwerk bestond uit een *objet trouvé* — een oude fabriekslocker van binnen beplakt met expliciete foto's — dat zij in de Jubileumzaal van de universiteitshallen wou plaatsen. Bedoeling was de kloof tussen de ivoeren toren van de wetenschap en de realiteit in de fabrieken zichtbaar maken.

BIZAR

Op dinsdag 27 februari echter ontvingen de leden van de Kultuurkommissie van de KU Leuven en de academische overheid, waaronder rector Oosterlinck, een mail vanop het emailadres christelijke_actie@hotmail.com. Afzenders waren de 'behoorlijke jongeren'. De mail was een aanklacht tegen het 'Ithakakomitee' dat met geld van de universiteit reeds jaren "een bizarre definitie van kunst en een ongezonde drang tot sjokeren" vertoonde.

Rector Oosterlinck sloeg om principiële redenen, de mail was anoniem, aanvankelijk geen acht op deze aanklacht.

Blijkbaar vond de mail echter al snel verspreiding in de academische gemeenschap. Volgens professor Parret van het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte moeten er vervolgens "een aantal collega's — drie of vier of vijf, ik weet het niet — bij de rector tussengekomen zijn." Eén anoniem mailtje was voor enkele academici toch genoeg om druk te gaan uit oefenen op de academische overheid.

Woensdagavond werden de studenten van Kultuurraad dan ter verantwoording

naar huis. Op basis van de foto's daarin nam Oosterlinck zijn beslissing. Toen de kunstenaar donderdag de locker wou komen installeren was één enkele blik voldoende om het stuk te weigeren. Kellerman kreeg geen kans om het concept van haar kunstwerk uit te leggen. Eveneens kregen de studenten verbod om de catalogus van Ithaka, die immers een fragment van het werk bevatte, op het parkoer te verkopen. Dit bijkomend verbod betekende voor Kultuurraad ook een ernstig financieel verlies. De verkoop van catalogi zorgt immers voor een deel van de inkomsten van Ithaka.

Kellerman op een inderhaast bijeengeroepen perskonferentie.

VERMINKT

Op diezelfde perskonferentie uitte men ook de ontgoocheling dat "conceptuele kunst blijkbaar nog niet tot genoeg mensen is doorgedrongen." En daar lijkt het schoentje inderdaad te wringen: in de hele minireal staat de discussie over wat kunst nu mag of moet zijn centraal. Oosterlinck bevestigt dat: "Nee, ik begrijp conceptuele kunst niet, het spijt mij. Als men kunst gaat misbruiken om ongeveer alles

mogelijk te maken dan mag dat aan mag dat men, maar niet in mijn gebouwen." Ook professor Rombauts, voorzitter van de Kultuurkommissie vindt "het kunstwerk, op de plaats waar het wilde gezet worden, potentieel aanstootgevend."

Klaartje Proesmans, cultuurverantwoordelijke van de KU Leuven en vanuit die functie belast met de contacten met de Ithakaploeg volgt die redenering deels, maar betreurt de beslissing van de academische overheid. Zij vindt het concept verdedigbaar maar denkt dat het kunstwerk zowieso voor een controverse had gezorgd aan de KU Leuven. "Het ware mooier geweest als de KU Leuven daar een gezonde discussie over zou kunnen voeren." Zij is erg ontgoocheld dat zo opnieuw een beeld van de KU Leuven als conservatief bolwerk wordt gegeven. "We wisten op voorhand dat het zo zou zijn en we hebben daar dan ook voor proberen te waarschuwen."

Hoewel de geselecteerde dossiers op voorhand aan de academische overheid werden doorgespeeld rezen problemen met het kunstwerk pas toen duidelijk werd dat het kunstwerk niet alleen positieve reacties opriep. Een echt debat over het kunstwerk wou men niet voeren. Evenmin was

men bereid de kunstenaar te horen. De universiteit, vragende partij om Ithaka in haar gebouwen te houden, besliste eenzijdig het kunstwerk te sensureren. Eerder dan een gezonde discussie aan te gaan over een kunstwerk besloot de academische overheid over te gaan tot sensuur. Daarmee bevestigde zij wat Elina Kellerman wou aanklagen: de blindheid van de universiteitswereld voor de "soms bangmakende" realiteit.

Matthieu Van Steenkiste

Een bespreking van Ithaka-Ménage à trois vind je op pagina's 8 en 9.

Wat is conceptuele kunst? Rector Oosterlinck weet het duidelijk niet. Misschien zou hij maar eens beter onze middenpagina's lezen. Vunzig of niet, dat laten wij aan de lezer over. Feit is en blijft dat de rector iets gesensureerd heeft waar hij absoluut geen verstand van heeft. Daarom krijgt u deze week een ongesensureerde Veto.

(foto: Elina Kellerman)

geroepen op het rectoraat. Het kunstwerk, zo stelde Oosterlinck, was moeilijk te lijmen met de waarden van de KU Leuven, en kon daarnaast ook juridische problemen oproepen. Van de studenten kreeg hij het dossier dat Elina Kellerman had ingediend mee

Om het werk alsnog ten toon te stellen, besloot de Ithakaploeg de locker te verplaatsen naar de Stubar. Jammer genoeg boette het kunstwerk daardoor aan kracht in. "Mijn kunstwerk is verminkt. Het werkt nu niet meer," zo stelde een zichtbaar ontgoochelde

GROEP T**INGENIEURS MET VISIE****TECHNOLOGISCHE HOGESCHOOL LEUVEN**

Campus Vesalius • Vesaliusstraat 18 • 3000 Leuven • Telefoon 016/70 10 80 • Fax 016/70 10 40 • E-mail groep@groep.be

De politiek van het zwijgen

De Leuvense studenten voelen zich niet langer geroepen om maatschappelijke of politieke standpunten in te nemen. Dat is het toch wel krasse standpunt dat zopas is ingenomen door de Leuvense studentenbeweging. Een mens zou voor minder de wenkbrauwen fronsen.

De studentenbeweging heeft nochtans een bewogen verleden. De Praagse lente, de sociale en emansipatorische '68-beweging, Tiananmen, de revolte tegen Milosevic, ... Het zijn maar enkele van de vele momenten waarin de studenten de geschiedenis een beslissende wending hebben gegeven. Toegegeven, dat soort van politieke strijd is in Vlaanderen momenteel niet aan de orde. Maar om daaruit dan maar de konklusie te trekken dat studenten er verder maar beter het zwijgen toe doen, lijkt ons toch wat ver te gaan.

De reden waarom de studenten voortaan geen standpunten meer willen innemen, ligt voor de hand. Traditiegetrouw zijn de studentenstandpunten vrij links en dat veroorzaakt een groeiend onbehagen bij een deel van de achterban. Of die nu rechtser is geworden of niet doet hier niet eens terzake. Feit is dat de onenigheid groot is. Het is dus moeilijk om standpunten in te nemen waar iedereen achter staat en dus neemt de studentenbeweging maar liever geen standpunten meer in. Uit vrees voor een gebrek aan representativiteit wordt beslist niet langer te representeren.

Nochtans heeft iedere generatie van de studentenbeweging het recht op een eigen mening. Vraag is alleen of geen mening ook een mening is en of een mening die niet geventileerd wordt nog wel bestaat. Het is niet aan ons om de studenten van vandaag duidelijk te maken wat ze moeten zeggen maar wel dat ze het woord moeten nemen.

Een studentenbeweging heeft een aantal taken te vervullen. De meest voor de hand liggende is zichzelf te vertegenwoordigen, zichzelf te verdedigen. Zo heeft de studentenvertegenwoordiging in het verleden — niet zonder succes overigens — geijverd voor de bouw van nieuwe studentenkamers, degelijke fietsstallingen en studiebeurzen, gestreden tegen de verhoging van het inschrijvingsgeld, betoogd voor goedkope studentenmaaltijden, ... Om hun doelstellingen te realiseren heeft de studentenbeweging zich in de loop der jaren georganiseerd en legitimiteit en macht verworven. Als deze studentengeneratie die strijd voor demokratisering van het onderwijs opgeeft, dan bewijst ze de komende generatie daarmee geen dienst.

Bovendien is er voor de studenten een tweede taak weggelegd, misschien wel belangrijker dan de eerste. Als student ben je kwasi ongebonden. Meestal heb je geen familie te onderhouden en nog geen broodheer te dienen. Je hebt de mogelijkheid onbevooroordeeld na te denken, om 'vrank en vrij' je mening te vormen en ervoor uit te komen. De studentenbeweging heeft dat in het verleden ondermeer gedaan door standpunten in te nemen over de rol van Shell in Nigeria of over de opkomst van ekstreem-rechts. En een ongebonden standpunt betekent een duidelijke meerwaarde voor een maatschappij waarin meningen zelden los staan van belangen.

Maar over dergelijke kwesties kan de studentenbeweging zich dus voortaan niet meer buigen, want ze hebben een politiek en maatschappelijk karakter. Maar dat geldt eigenlijk ook voor het eerste tipe van standpunten, die in verband met de studenten zelf. De studentenwereld is geen geïsoleerd maatschappijtje. Als de studentenbeweging ijvert voor een grotere vertegenwoordiging van vrouwen in de academische wereld of een fietsvriendelijker

mobilititeitsbeleid dan participeert ze aan een maatschappelijke discussie die de eigen studentenwereld overstijgt. Beslissen om 'geen standpunten meer in te nemen over politieke of maatschappelijke thema's' betekent dus zoveel als geen standpunten in te nemen tout court.

En het ironische van de hele zaak is dat de studentenbeweging op deze manier niet eens haar doel bereikt. Want geen standpunt is ook een standpunt, dat van de anderen waaraan je niks meer te zeggen hebt. Een studentenbeweging die beslist geen politieke of maatschappelijke standpunten in te nemen, geeft bijgevolg haar macht uit handen en krijgt er niks voor in de plaats.

Hoe kan een groep zichzelf zo bewust aan de zijlijn van de maatschappij plaatsen? Dat mensen niet willen deelnemen aan de democratische beslissingsprocessen in onze maatschappij is hun volste recht. Maar zichzelf — en met hen ook anderen — dat recht ontnemen is een andere zaak. Want ze ontnemen daarmee niet alleen de groep dat recht, maar ook alle leden van de groep. Ook diegenen die wel het belang van hun stem naar waarde weten te schatten.

Veerle Beernaert
Sarah Bracke
Wim De Rop
Peter Jacobs
Anja Kovacs
Nele Mariën
Wim Peeters
Olivier Remy
Veerle Segers
Tom Van Thienen
Ronny Tielen
Wouter Van Besien
Paul Van Merode
Koen Vertommen
An Wauters
Frouke Wouters

Nvdr.: In het 'Standpunt van Sociale Raad omtrent Lamine het Vlaams Blok in het algemeen' (zie Veto 16, jaargang 27) staat letterlijk te lezen dat "Sociale Raad zich in de toekomst niet meer zal uitspreken over het Vlaams Blok als partij en over thema's die te veel in het vaarwater van de partijpolitiek komen" en dat "kringen wel een standpunt willen innemen omtrent maatschappelijke tendenzen, maar niet aan partijpolitiek willen doen". Het is voor de verstandige lezer dan ook niet moeilijk om daaruit af te leiden dat Sociale Raad wel nog maatschappelijke én politieke standpunten zal innemen. Enkel van partijpolitieke standpunten wenst ze zich in de toekomst afzijdig te houden.

Een locker met wat pornofoto's. Dat was voldoende om Leuven een paar daagjes in rep en roer te zetten. Voor de naakte feiten omtrent deze beperking van de artistieke vrijheid leest u beter de voorpagina. In elk geval stond het buiten kijf dat de kunstenaar in kwestie een maatschappij-kritisch werk wou brengen: de confrontatie tussen het arbeidersmilieu en het mekka van de academische overheid. Een wantoestand aanklagen, zo zegt men weleens. Om een dergelijke toestand aan te klagen, is het voor iedereen toch wel vrij evident dat die toestand dan ook eerst verduidelijkt moet worden. Een minimum aan informatie geven is noodzakelijk. Dat die informatie gegeven wordt aan de hand van een conceptueel kunstwerk kan geen probleem vormen. Dachten de kunstenaar én Kultuurraad.

Intern gezwam zegt u. Een storm in een glas water. De reden waarom in deze Veto zoveel aandacht wordt besteed aan dit pijnlijke voorval, is omdat dit feit de verhouding tussen het rectoraat en de studentenbeweging perfect illustreert. Zonder behoorlijk inhoudelijk overleg heeft de rector eenzijdig beslist om het kunstwerk van het parkoer te verwijderen. De organisatie van Ithaka is weliswaar bij de rector geroepen, maar naar verluidt zonder de kans te krijgen zich behoorlijk te motiveren. De kunstenaar heeft al helemaal de kans niet gekregen om haar argumentatie mede te delen. De beslissing was reeds genomen. Klinkt dit u bekend in de oren?

Ithaka werd dit jaar niet zozeer ontsierd door gore pornofoto's in een kastje (de meeste pubers hebben wel ergere prenten in hun slaapkamer liggen). Neen, het perverse van deze editie ligt enkel en alleen bij deze schaamteloze vorm van sensuur, een regelrechte schending van de artistieke vrijheid en dus van de vrije meningsuiting, nog steeds een grondwettelijk recht volgens de meeste juristen. Dat studenten als kritische massa bij uitstek deze aanfluiting niet kunnen tolereren is vanzelfsprekend.

Wat 'Ménage à trois' betreft: een pluim voor de organisatie van Ithaka. Maar als het over de driehoeksverhouding Kultuurraad, kunstenaars en academische overheid gaat: de volksmond heeft gelijk. Drie is er één teveel en in dit geval niet Kultuurraad of de kunstenaars.

Ménage à trois met kuisheids-gordel

Kunstwerken zijn buitenbeentjes, maar zo heeft het rectoraat het niet begrepen. Ithaka werd gedwongen tot het delokaliseren van kunst op lokatie, nog vóór het op zijn plek stond. Proffentoga's versus borsten, piemels en een termosfles, het bleek een brug te ver in het culturele huishouden van onze universiteit. Een vuilzwarte locker, met een termosfles erin en aan de binnenwand beplakt met pornografie, werd niet geduld in het bijzijn van vijfhonderdzesenzeventig maagdelijk gebroken witte broertjes in de Jubileumzaal, bestemd voor proffentoga's. Het zwarte schaap geraakte niet verder dan het keurend oog van de rector.

Sensuur dus, wat de rector ook moge beweren wanneer hij het standpunt van de academische overheid toelicht. In een brief aan de voorzitter van de Kultuurraad oppert hij een andere lokatie, een die niet onder zijn directe verantwoordelijkheid valt. Een lokatiegericht kunstwerk zijn lokatie ontzeggen vóór het er staat, is sensuur. Hiervoor probeert de rector zich te verbergen achter juridische argumenten. Altijd handig, zo'n wetboek, al is algemeen geweten dat hedendaagse kunst wel vaker borsten en piemels vertoont en het wetboek er doorgaans niet in slaagt ze van een schaamlapje te voorzien. Maar goed ook. In ieders kleine teen — laten we het netjes houden — zit er genoeg jurisdictie om te weten dat er geen pet naar kraait wanneer in een Jubileumzaal, voorzien van een aura waaraan weinig Leuvense oorden kunnen tippen, een zwarte kast vieze prentjes blijkt te bevatten. Een kast die je eerst moet opendoen. Bovendien bleek de Ithaka-organisatie niet te beroerd het publiek te waarschuwen.

In dezelfde brief beweert de rector dat "de pornofoto's bij het publiek een mensbeeld of waardeoordeel kunnen oproepen waar de academische overheid van de KU Leuven zich totaal niet kan in vinden". Mooi zo, de kunstenaar denkt er hetzelfde over. Eigenaardig genoeg neemt Elina Kellerman nagenoeg dezelfde etische stelling in. Zij vindt de foto's "afschuwelijk", "vreselijke rotzooi", "bangmakend". Maar zij toont ze wel, en daar ligt nu net het probleem. Kunst is geen etiek, kunst maakt ze zichtbaar, tastbaar. Een realiteit, die van een Duitse fabrieksarbeider bijvoorbeeld, kan er vastgeroest denken loswaken zonder in een clean betoog te worden gegoten. Die kritische impact mag je niet betwengelen. Etiek is steeds een beetje autoritair — daar is niks mis mee — maar moet zichzelf durven toetsen aan een artistieke terreur van het onbespreekbare, dat wat aan haar betoog ontsnapt. Kunst verdraagt geen dogmatisme.

De KU Leuven draagt niet enkel waarden uit, maar voorziet ze blijkbaar van een culturele kuisheids-gordel. Het lamleggen van kunst getuigt van een etiek die haar boekje te buiten gaat. Etiek heeft geen visuele muilkorf nodig. Een mensbeeld dat ambieert universeel te zijn mag zich niet verliezen in een bekrompen normativiteit van het visuele. Meer nog, ik durf de bal terug te kaatsen. Al meermaals heeft een artistiek pluralisme bewezen een sereen debat over etiek aan te kunnen zwengelen. Onze universiteit moet getuigen van zowel lef als bescheidenheid inzake engagementen in het artistieke reilen en zeilen van Leuven. Wil zij haar etische boodschap in een sereen klimaat artikuleren, moet zij niet enkel zo bescheiden zijn om de kunst in haar vrijheid te laten, ze moet vooral het lef hebben om deze vrijheid te ondersteunen. Ze moet het aandurven een pluralistische artistieke sfeer te laten gedijen in een studentenstad, tot in haar eigen gebouwen toe. Zoniet zal de KU Leuven, die binnen het katholieke denken tot nader order overigens als progressief bekend staat, verkrampen in holle dogmatiek. Maar ik wijk af. Zoveel heisa voor een stel borsten en piemels, er werd vorige week weer flink gelachen. *Quelle tristesse.*

Lars Kwakkenbos

De dag dat alle auto's stilstonden

Fr beweegt wat in het land van de mobiliteit. Sinds het begin van dit academiejaar wordt er hard gewerkt aan het opstellen van een eigen mobiliteitsplan voor de universiteit. Wordt koning auto afgezet en de fiets- en voetgangersrepubliek uitgeroepen?

Toen Louis Tobback vorig jaar in een file te veel stond, beval hij zijn chauffeur terstond naar het rectoraat te rijden. Het moest maar eens gedaan zijn met al die studenten die voor overlast zorgden. De rector ontving zijn vriend Louis in alle hartelijkheid en drukte hem op het hart dat er verandering zou komen. En ziedaar. Vanaf september zouden alle studenten gratis met de bus mogen rondtoeren. Studenten en hogescholen werden niet gekonsulteed, maar dat was geen bezwaar. Volgens hardnekkige geruchten zou binnenkort ook het kijk- en luistergeld voor studenten tot het verleden gaan behoren.

Even alle gekheid op een stokje. In september van vorig jaar besliste het Gemeenschappelijk Buro (Gebu) een bedrijfsvervoerplan voor personeel en studenten uit te werken op basis van een grondige analyse van de vraag- en aanbodzijde van de mobiliteit. Hierbij zou vooral aandacht gaan naar meer duurzame vervoersvormen, zoals het openbaar vervoer en de fiets. Er kwam een overlegstructuur tot stand waarin ook externe beslissingsnemers, zoals de NMBS, De Lijn en het Leuvense stadsbestuur, zouden zitting hebben. De studenten werden via de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) vertegenwoordigd.

KNELPUNTEN

Ook de stad Leuven werkt op dit ogenblik aan een eigen mobiliteitsplan, dat natuurlijk ook andere aspecten omvat. Bij de aanvatting van de bespreking van het plan voor de KU Leuven werd daarom meteen de vraag gesteld hoe deze plannen later op elkaar zullen worden afgestemd. De universiteit is misschien wel een stad in een stad, maar ze moet wel nog steeds rekenen op de goede wil van het schepencollege. Er zal dus werk worden gemaakt van een mobiliteitskontraat tussen alle partners, waar eventueel ook andere grote werkgevers binnen Leuven bijhoren. De KU Leuven beschouwt zich dus ook wel een beetje als een voortrekker in het uitstippelen van een duurzaam mobiliteitsplan.

Voor de eerste fase werd de bereikbaarheid van Leuven als stad onderzocht, alsook de mogelijkheden kwa mobiliteit van, naar en in Leuven. Hiervoor werd het adviesburo Trajekt ingeschakeld, dat onder meer ook een analyse maakte van eerdere enquêtes en onderzoeken over de mobiliteit. Een eerste inventaris van de problemen in Leuven werd opgesteld. Haast elke straat werd onderzocht om zo knelpunten op te sporen. Staan hier vaak fietsen op het voetpad gestald? Is er hier soms een verkeersopstopping? Ook de diverse deelnemers, inclusief de studenten, reikten hun grieven aan, hoewel het daarom nog niet betekent dat alle infrastructuur zal worden vernieuwd.

Het rapport bevat vooreerst heel wat boeiende gegevens over personeel en studenten. Zo woont twee op drie leden van het personeel binnen een afstand van 20 km van hun werkplek. Iets minder dan de helft gebruikt de auto. Er zijn grote verschillen. Bij het personeel dat naar de binnenstad reist, gebruikt slechts drie op tien de auto. Werknemers die in Gasthuisberg hun activiteit uitoefenen, gebruiken in twee van de drie gevallen de auto. Ook de kampus Heverlee is iets beter bereikbaar met de auto dan met de fiets of het openbaar vervoer. Hier is er dus nog wat werk aan de winkel.

Bij de studenten wordt het onderscheid gemaakt tussen enerzijds de pendelstudenten die dagelijks vanuit hun thuisadres naar

de les gaan en anderzijds de kotstudenten die vooral tijdens het weekend naar huis terugkeren. Pendelstudenten wonen meestal in de buurt van Leuven, hoewel toch een vierde van hen elke dag twee maal meer dan 40 km aflegt. Bij de kotstudenten woont het overgrote deel buiten de straal van 20 km van Leuven. Voor de verplaatsingen binnen Leuven wordt de auto nauwelijks gebruikt. Bijna twee op drie gebruikt de fiets om naar de les te gaan.

Er is een opvallend verschil tussen het vervoer naar Leuven en het vervoer naar huis. Ongeveer de helft van de kotstudenten komt met de trein naar Leuven, terwijl drie op tien zich laten brengen met de auto.

(foto archief)

Wanneer kotstudenten terugkeren naar huis, doen twee derden dit met de trein en wordt slechts één op vijf opgepikt met de auto. Het is nu eenmaal voor ouders moeilijker om zoon- of dochterlief te komen halen op vrijdagavond. De niet zo ideale dienstregelingen tijdens het weekend vormen hier ook een faktor.

LIFTEN

Bij pendelstudenten zijn auto (30 %), trein (28,7 %) en fiets (25,3 %) aan elkaar gewaagd. Die laatste groep bestaat waarschijnlijk vooral uit studenten binnen de Leuvense agglomeratie. Voor de overigen is het duidelijk dat de trein onvoldoende wordt benut. Zeker omdat het hier gaat om bijna dagelijkse verplaatsingen over (middel-)lange afstanden, is er nog een groot potentieel voor het openbaar vervoer. Het verkleinen van deze groep zou in ieder geval al een sterke stap voorwaarts zijn omdat zo ook de druk op de invalswegen en de parkeerplaatsen kan dalen. Hoe deze groep kan bereikt worden, vormt een belangrijk onderdeel van het mobiliteitsplan.

Heel wat studenten zijn langer dan een uur onderweg, en dan hebben we het niet over die 0,3 % die zegt iedere week te liften naar Leuven. Niet enkel Westvlamingen moeten een uitgebreid traject doorlopen, maar ook heel wat steden in Vlaams-Brabant en Oost-Vlaanderen worden niet bediend door de trein. Een interessant onderzoeksresultaat betreft de bezetting van de treinen en bussen op een aantal cruciale momenten. Zo blijken op vrijdagavond vooral treinen tussen 16u en 18u richting Antwerpen en Limburg overbezet te zijn. Dat is geen nieuw feit, want het leidt vaak tot grote frustraties bij de studenten.

Minder is geweten dat er op vrijdagavond ook treinen zijn die minder bezet zijn. Het verdient misschien aanbeveling om via een aangepaste informatiekampagne te wij-

zen op alternatieve mogelijkheden (vooral P-treinen). Er is ook vastgesteld dat op sommige treinen rechtstaan eigenlijk niet nodig is omdat er nog vrije plaatsen vooraan en achteraan zijn. Lijn 2 is een bekend begrip voor iedere student die met de bus binnen Leuven reist, omdat het de twee universitaire kampussen met elkaar verbindt. Sinds de invoering van de studentenpas kampt De Lijn hier met ernstige capaciteitsproblemen. Ontdubbelingsritten worden regelmatig voorzien.

Omdat voor het opstellen van een bedrijfsvervoerplan ook de bereidwilligheid van de deelnemers worden getoetst, diende er een aanvullende enquête plaats te vin-

baar en doeltreffend? Het personeel ziet vooral heil in het instellen van een algemene fietsvergoeding en een volledige terugbetaling van het openbaar vervoer. Ook telewerken wordt als een denkbare optie voorgesteld. Drie kwart van het personeel zegt waarschijnlijk wel deel te nemen aan zo'n initiatief als het voor een paar dagen per week geldt. Studenten zijn sterk verdeeld over de mogelijkheden van telestudenten. Nochtans kan dit een belangrijk element worden in het kader van de grotere zelfwerkzaamheid.

Studenten willen vooral een groter en goedkoper aanbod op het vlak van het openbaar vervoer. In tweede instantie worden

betere voorzieningen voor fietser gevraagd. De fietsstallingen zijn altijd al een teer punt geweest. Niet alleen omdat er hier en daar te weinig zijn, maar ook omdat de kwaliteit en de voorzieningen vaak te wensen overlaten. Studenten zien ook wel wat in een project met 'witte fietsen'. Over het carpoolen bestaat geen overmatig entoesiasme. Vooral de psychologische drempel om met vreemden te reizen, houdt vele mensen tegen. Toch zegt ongeveer de helft van het personeel bereid te zijn om de mogelijkheid te overwegen.

RIJST

Op basis van deze gegevens werd een

eerste lijst opgemaakt van actierichtingen. Zo zouden heel wat verplaatsingen overbodig kunnen gemaakt worden, zeker tussen Leuven en Heverlee, die overigens beter met elkaar moeten verbonden worden. Dit vergt dus een betere organisatie van colleges en andere werkactiviteiten. Meer shopping-gelegenheden en kinderopvang in Heverlee kunnen ook soelaas bieden. Aandacht voor de fietsinfrastructuur moet een prioriteit worden en de creatie van een carpooldatabank wordt voorgesteld. Naar de autogebruikers toe moet een werkzaam parkeerbeleid worden gevoerd.

De vraag rijst wel hoe ver de academische overheid wil gaan in het oplossen van de mobiliteitsproblemen. Er dient een afweging gemaakt worden tussen het gemak

den. Het is bijvoorbeeld erg interessant om na te gaan waarom mensen zich liever met de auto verplaatsen dan met openbaar vervoer en fiets. Nochtans krijgen automobilisten ook te maken met heel wat problemen, zoals het vinden van een parkeerplaats of met files in Leuven zelf. Als reden om de fiets niet te nemen, wordt het slechte weer en de kans op diefstal aangehaald. Bij het openbaar vervoer zijn vooral de reistijd en het gebrek aan flexibiliteit de voornaamste drempels.

De autogebruikers bij het personeel zeggen dat ze de auto gebruiken omdat het hen toelaat ook andere zaken onderweg te regelen, zoals winkelen of de kinderen ophalen van school. Dat het sneller zou zijn dan het openbaar vervoer, is voor een op twee

zowel bij studenten als personeel een doorslaggevend argument. Een derde vindt 'de vrijheid' belangrijk, terwijl een vierde van het personeel de auto zegt te gebruiken voor dienstverplaatsingen binnen Leuven. Ook de onafhankelijkheid van de grillen van het openbaar vervoer is voor heel wat autogebruikers een reden om te auto te nemen.

TELESTUDEREN

Wat denken personeel en studenten over mogelijke maatregelen? Zijn zij haal-

"De KU Leuven beschouwt zich een beetje als een voortrekker in het uitstippelen van een duurzaam mobiliteitsplan"

Thomas Leys

Kruistocht tegen de barbaren

Wat is dat nu weer, de FKK? Wel, de Financiële Controlekommissie of FKK is een orgaan van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) dat bepaalt of een vrije vereniging subsidies krijgt of niet. Die periode van geld uitdelen is heden ten dage weer aangebroken. Voor de meeste kandidaten toch.

De FKK werd opgericht in 1972 als onderafdeling van de toenmalige Algemene Studentenraad (ASR), de voorloper van Loko. Zij heeft als doel de subsidie-aanvragen van verschillende vrije verenigingen te beoordelen aan de hand van verschillende criteria.

Over welke criteria hebben we het hier? Uiteraard gaat het enkel over vrije studentenverenigingen. Ten tweede dient de vrije vereniging een bijdrage te leveren aan de maatschappelijke bewustwording van de studenten. Geen gezelligheidsklubs dus.

advies uitgebracht. De redenen? Volgens FKKr was Thomas More niet in orde met een bepaalde vormvereiste. Zij hadden namelijk nog steeds geen statuten gepresenteerd zoals vereist is in de criteria met betrekking tot een erkenningsaanvraag. De werkgroep Vrije Verenigingen presenteerde meer ern-

stige klachten. Zij stelden dat Thomas More het niet zo nauw nam met de mensenrechten. Zij verwezen hiermee naar een incident van vorig jaar in verband met een verjaardag van de kruistochten. Thomas More had blijkbaar affiches verspreid waarin de uitspraak "de strijd tegen de barbaren" voorkwam. Ook stoorde de werkgroep Vrije Verenigingen zich aan het feit dat Thomas More niet eens aanwezig was op de vergadering van hun werkgroep. Ten slotte deelden zij de mening dat het beneden alle peil was er nog steeds geen statuten waren afgeleverd.

Daarenboven kwam ook nog eens een klacht van Jorn Peeters die meende dat Thomas More een mantelorganisatie was van het KVHV. De vorige voorzitter en de huidige

voorzitter van Thomas More waren immers ook leden van het KVHV. Peeters hekelde trouwens ook het gebrek aan statuten. De vertegenwoordiger van Thomas More verdedigde zich. De statuten zouden wel bezorgd worden en de mensenrechten wilde Thomas More zeker ondertekenen. Er werd ook een opmerking gemaakt over het feit dat de betreffende vertegenwoordiger, namelijk Maarten van Dael, nog een tijdje preses van de Nationalistische Studenten Vereniging (NSV)

is geweest. Dit was volgens de vergadering niet zo relevant. De vormvereisten waren niet in orde dus werd de aanvraag niet ontvankelijk verklaard. Thomas More zal nog een jaartje moeten wachten.

Vervolgens kwam de SSB aan bod. Zij schoten duidelijk te kort in het criterium dat de vereniging een volledig jaar actief

moest zijn. De SSB verdedigde zich. Zij gaven toe dat ze nog geen volledig jaar actief waren maar dat het uiteindelijk niet zo veel scheelde. Bovendien hadden ze een positief advies gekregen van de werkgroep Vrije Verenigingen. Toch leek de vergadering eerder voorstander te zijn van een consequente interpretatie van het reglement. Ook over het KVHV werd nog zwaar gedebatteerd, vooral over het systeem van postassignaties. Het KVHV gebruikt deze dienst van de Post waarbij de postbode bij de ouders van de studenten aanbelt en vraagt of de student geen lid wil worden van, in dit geval, het KVHV. KVHV verzekerde echter dat dit systeem zal verdwijnen omdat ze er zelf niet tevreden van waren.

De andere verenigingen passeerden snel de revue met elk een positief advies. Nu is het wachten op de kringstandpunten en de definitieve beslissing op de AV van 23 maart.

Kristof D'Exelle

EXTRA AKADEMISCHE RAAD KENT UITZONDERINGEN TOE

Wie ontsnapt aan semeks?

Aktiviteiten moeten er uiteraard ook zijn, liefst in Leuven, openbaar en voor iedereen met minstens een spreker, film of dia's. Vanzelfsprekend moeten de Rechten van de Mens onderschreven en gerespekteerd worden. Ook gaat er een lichte voorkeur uit naar een iets of wat democratisch ingestelde vereniging. Op het gebied van ledenwerving moet de student de vrije keuze hebben en hij mag niet voor financiële verrassingen komen te staan. Ten slotte kan een vereniging pas na een volledig jaar werking als zodanig erkend worden.

Wat houdt die erkenningsprocedure nu juist in? Binnen FKK heb je twee werkgroepen, de werkgroep vrije verenigingen en de werkgroep FKKr (Financiële Controlekommissie van de kringen). Deze twee werkgroepen formuleren een advies aan de Algemene Vergadering (AV) van Loko-Kringraad. Op deze vergadering zijn de vertegenwoordigers van de verschillende kringen aanwezig. Na deze eerste AV gaan de kringvertegenwoordigers met de adviezen van de twee werkgroepen over de verschillende gegadigden naar hun kringen. Die formuleren het officieel kringstandpunt dat ze vervolgens kunnen verkondigen op de volgende AV. Het is op deze vergadering dat verenigingen goed- of afgekeurd worden.

Dit jaar zijn er dertien gegadigden. De Socialistische Jonge Wacht (SJW), De Roze Drempel, Aktief Linkse Studenten (ALS), de Kring voor Internationale Betrekkingen (KIB), Werkgroep Democratisch Onderwijs (WDO), het Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond (KVHV), Los Buenos, Christen Democratische Studenten (CDS), Jong Agalev Leuven, VZW Mesopotamië, Socialistische Studenten Beweging (SSB), Jongerenkern Thomas More Genootschap (JTMG) en tenslotte Ex Oriente Lux.

Het eerste advies was al direkt een negatief advies gericht tegen Jongerenkern Thomas More Genootschap. Beide FKK-werkgroepen hadden namelijk een negatief

Wat semestereksamen er komen, weet de Leuvense student al een tijdje. Of ze er voor iedereen komen, was tot vorige maandag niet altijd even duidelijk. De mogelijkheid bestond namelijk om één jaar uitstel te vragen of een permanente afwijking verkrijgen. Een waslijst opleidingen wensten voor hun tweede cyclus of een verwante voorgezette academische opleiding (VAO) een dergelijke aanvraag in te dienen op de extra Akademische Raad (AR) van maandag 26 februari. Hun pogingen kenden gemengd succes.

Op de AR van 9 oktober, de bewuste vergadering waar semestereksamen goedgekeurd zijn, opperde het Gemeenschappelijk Buro (Gebu) dat het mogelijk moest zijn om permanente uitzonderingen aan te vragen in de tweede cyclus. De motivatie hiertoe was de wetenschap dat het organiseren van januari-eksamen in de licenties voor bepaalde opleidingen moeilijk zou liggen wegens een verplichte stage of thesis. De AR van 26 februari pikte dit idee op en ging over tot het effectief toekennen van uitstel of permanente vrijstellingen.

LEEN

De opleidingen die uitstel of een permanente afwijking voor hun tweede cyclus of VAO's wensten, dienden zich aan een geijkte procedure te houden. In eerste instantie werd van hen een formele aanvraag verwacht. Vervolgens werd deze aanvraag voorgelegd aan de Vaste Werkgroep Curriculumhervorming van Onderwijsraad, opgedeeld in drie kamers: eentje voor de groep biomedische wetenschappen, de groep eksakte wetenschappen en de groep humane wetenschappen. Elke kamer formuleerde dan een advies over de aanvraag aan de AR.

Alvorens uitzonderingstatuten toe te kennen, formuleerde de AR enkele algemene richtlijnen. Een permanente afwijking kan toegekend worden aan een tweede cyclus indien lange stages verplicht zijn. Uitstel kan wanneer de opleiding een uitdovend programma kent, wat betekent dat deze een programmahervorming aan het doorvoeren is. Overhaastig semestereksamen invoeren is dan nogal nutteloos aangezien de opleiding binnen twee à drie jaar zowieso een nieuw programma met semestereksamen krijgt. VAO's kunnen enkel onder het bijzondere statuut vallen ofwel als ze langdurige stages hebben ofwel als het gaat om interuniversitaire VAO's. Noch bij de tweede cyclus noch bij de VAO's werd een programma met veel *leenvakken* als een afdoend argument beschouwd. De Werkgroep oordeelde dat in dergelijke gevallen andere oplossingen gezocht moesten worden. Uitstel behield de AR voor aan de tweede cyclus.

VORK

Vervolgens werden ook een aantal randbemerkingen geformuleerd. Wat met die opleidingen die uitstel of een permanente afwijking verkrijgen? Die studenten zullen namelijk gekonfronteerd worden met zeven weken (twee weken kerstavakantie, twee weken blok, twee weken examens en één lesvrije week) die niet in overeenstemming zijn met de jaarindeling van de andere studenten. Als mogelijke oplossing werden vakken in begeleide zelfstudie voorgesteld of het maken van werkjes onder intensieve begeleiding.

Tweede heikel punt was het evenwicht tussen het eerste en tweede semester en aansluitend tussen de eerste en tweede licentie. De bedoeling is dat beide semesters en licenties even zwaar zijn. Door keuzevakken en/of thesis kan de balans echter kan-

telen. Om dit op te vangen is er een vork (of een speling) voorzien tussen beide semester en in de tweede cyclus tussen beide jaren.

De laatste opmerking betrof opleidingen die vergeten zijn uitstel of vrijstellingen aan te vragen. Alhoewel de studenten dit euvel vreesden, was het antwoord duidelijk: de voorzitters van de Permanente Onderwijskommissies (POK) zijn voldoende gekonacteerd. Wel kregen bepaalde aanvragen — na een negatief advies over een permanente vrijstelling — een jaar uitstel en de gelegenheid om een meer gemotiveerde aanvraag in te dienen.

PRAKTIJK

Uitstel werd dus aan de tweede licenties toegekend mits een uitdovend programma. Voorbeelden hiervan zijn de opleiding tandarts en farmacie. Verder werden enkele laatste licenties een permanente vrijstelling toebedeeld omwille van hun stage. Pedagogie, psychologie en criminologie zijn enkele van de gelukkige winnaars. Het overgrote deel van de permanente vrijstellingen ging echter naar de VAO's. Slechts bij enkele aanvragen week de AR af van het advies van de Werkgroep.

In het totaal kregen van de vijftig een veertigtal opleidingen hun afwijking. Dat men geenszins uit het getal vijftig mag afleiden dat alle andere opleidingen de semestereksamen wel perfect zien zitten, lijkt duidelijk. Dat men uit het getal veertig evenmin mag afleiden dat alle andere opleidingen geen problemen kennen bij de hervormingen die met deze semestereksamen gepaard gaan, is even duidelijk. Het blijft afwachten tot volgend academiejaar op de praktische invulling.

Marie-Anne Dedeurwaerdere

De kip van Nice legt een ei

Volgend jaar wordt de gewone burger in Europa voor de eerste keer echt gekonfronteerd met de Europese Unie (EU). De oude nationale munteenheden verdwijnen dan immers en worden vervangen door de euro. Niemand kan het nu nog ontkennen, Europa is duidelijk meer dan een los samenwerkingsverband. Alles peis en vree dus. Er heerst echter verdeeldheid binnen het huishouden van de EU, veel verdeeldheid.

Waar is het nu eigenlijk allemaal om te doen? Heikel punt is de Intergouvernementele Konferentie (IGK) van Nice van eind vorig jaar. Doelstelling van Nice was de EU klaar te maken voor verdere uitbreiding in de toekomst. Al snel echter onttaarde zich in Nice een pijnlijk schouwspel met in een van de hoofdrollen premier Guy Verhofstadt. De buitenlandse staatshoofden en pers bestempelden Verhofstadt achteraf als de held van Nice. Hij had de top gered. Anders bekeken speelde Verhofstadt niks anders dan een veredelde België-Nederland. Hij hield halsstarrig vast aan een gelijk aantal stemmen met Nederland in de Europese Ministerraad. Anderzijds kan je dit ook interpreteren als een verzet tegen de machtspositie van de grote landen. Verhofstadt als beschermer van de kleine Europese landen dus. Wat echter door dit gekibbel compleet op de achtergrond raakte, was het volledig indijken van het systeem van unanimiteit. Dit houdt in dat een beslissing enkel kan genomen worden als elke lidstaat er achter staat. Dit systeem kan zeer verlamdend werken.

OMVANG

Uiteraard is er niet alleen gedebatteerd. Er zijn ook resultaten uit de bus gekomen. De procedure voor opname van nieuwe leden in de toekomst is nu gemakkelijker. De stemverhouding in de Ministerraad is vastgelegd. De omvang van de Europese Commissie is beperkt doordat vanaf 2005 de grote landen hun tweede zetel binnen de commissie opgeven. En van het moment dat de EU zevenentwintig lidstaten heeft, wordt de commissie teruggeschrond tot vijftien leden. Elke lidstaat zal in de Commissie wel aan het bod komen door een rotatiesysteem. In het verlengde van de Europese Commissie is ook het statuut van de voorzitter van de Commissie besproken. Hij wordt nu verkozen door een gekwalificeerde meerderheid van lidstaten. Hier is het vetorecht dus teruggedrongen. Hierdoor krijgt de voorzitter van de Commissie steeds meer een presidentieel karakter. Tenslotte is er nog bepaald dat de helft van alle Europese toppen in de toekomst in Brussel zullen doorgaan.

Het is ondertussen al wel duidelijk, een fraai plaatje gaf de IGK van Nice niet altijd. Ook de studienamiddag die naar aanleiding van de officiële ondertekening op 26 februari georganiseerd werd, was daar een mooie illustratie van. Organisatoren van dienst waren de rechtsfaculteiten van de KU Leuven en de Universiteit Antwerpen. Zowel KU Leuven gebonden prominenten als nauw betrokken politici lichtten het belang van het Verdrag voor de toekomst van Europa toe.

BALANS

De namiddag opende met een toespraak van de dekaan van de Rechtsfaculteit, Prof. Dr. Frans Vanistendael. Hij stelde de vraag: "Hoeveel tijd rest er ons nog om over Europa te spreken als een economische of een politieke gemeenschap?" Vanistendael hoopte dat de doorheen de geschiedenis bij herhaling mislukte pogingen om een verenigd Europa te stichten en de verschillende — vaak spaak gelopen — verdragen in het naoorlogse Europa eindelijk eens vruchten zouden afwerpen. "Hoewel Nice in deze optiek zeker geen mirakel is geweest, mag

het resultaat wel gezien worden. Iedere stap vooruit is er tenslotte één in de richting naar continentale democratie." Door de laattijdige komst van Prof. Dr. Walter Van Gerven werd de inleiding gebracht door Prof. Dr. Koen Lenaerts. Bedoeling van het kongres was een balans te maken waar zowel kritiek als positieve bemerkingen zouden gegeven worden, dankzij de heterogene groep van sprekers is men daar ook in geslaagd.

Van de Europese Commissie is er officieel heel weinig naar buiten gebracht, *un accord utile et correcte*, zo luidde het in de pers. Verdere toelichting van Dhr. Pieter Van Nuffel van de IGK bracht ook niet zo veel meer bij. "Het is een verdienstelijk Verdrag", zo liet hij ons weten, "omdat het bestaat en omdat het de weg verder zal openen voor de EU." Van Nuffel gaf toe dat de verdienste van bestaan nogal negatief klinkt. "Maar het is zeer belangrijk dat er een Nice-verklaring is. Niemand beseft hoe weinig het scheelde of er was helemaal geen sprake van een verklaring" Van Nuffel benadrukte dat de EU grote koppen in de pers kon missen als kiespijn. Deze grote koppen in de pers konden een daling van de euro en het in gevaar komen van de Europese uitbreiding tot gevolg hebben. "De kip van Nice moest dus een ei leggen, al was het een wind-ei." Hoewel Nice nog wat lakunes omtrent de unanimiteit heeft, vond Van Nuffel toch wel een aantal interessante pistes die volgens hem kleur zullen krijgen op de volgende IGK die in 2004 zal plaatsvinden.

Wat vuriger en eigenzinniger was het pleidooi van Anne van Lancker die het Europees Parlement (EP) vertegenwoordigde. Na de eerste plenaire zitting was de reactie van het Europees Parlement er één van verontwaardiging. Nice was beneden alle peil en

van Europa dan ook te belangrijk om ze in handen te laten van staatshoofden. "Het is aan het Parlement om die taak uit te voeren." Bij het Europees Parlement zijn de verwachtingen voor de Verklaring van Laken

De toekomst van Europa is te belangrijk om ze in handen te laten van staatshoofden

dan ook hoog gespannen. Zal daar het EP mee de agenda mogen bepalen voor de volgende IGK in 2004? De tijd zal het uitwijzen.

UTOPIE

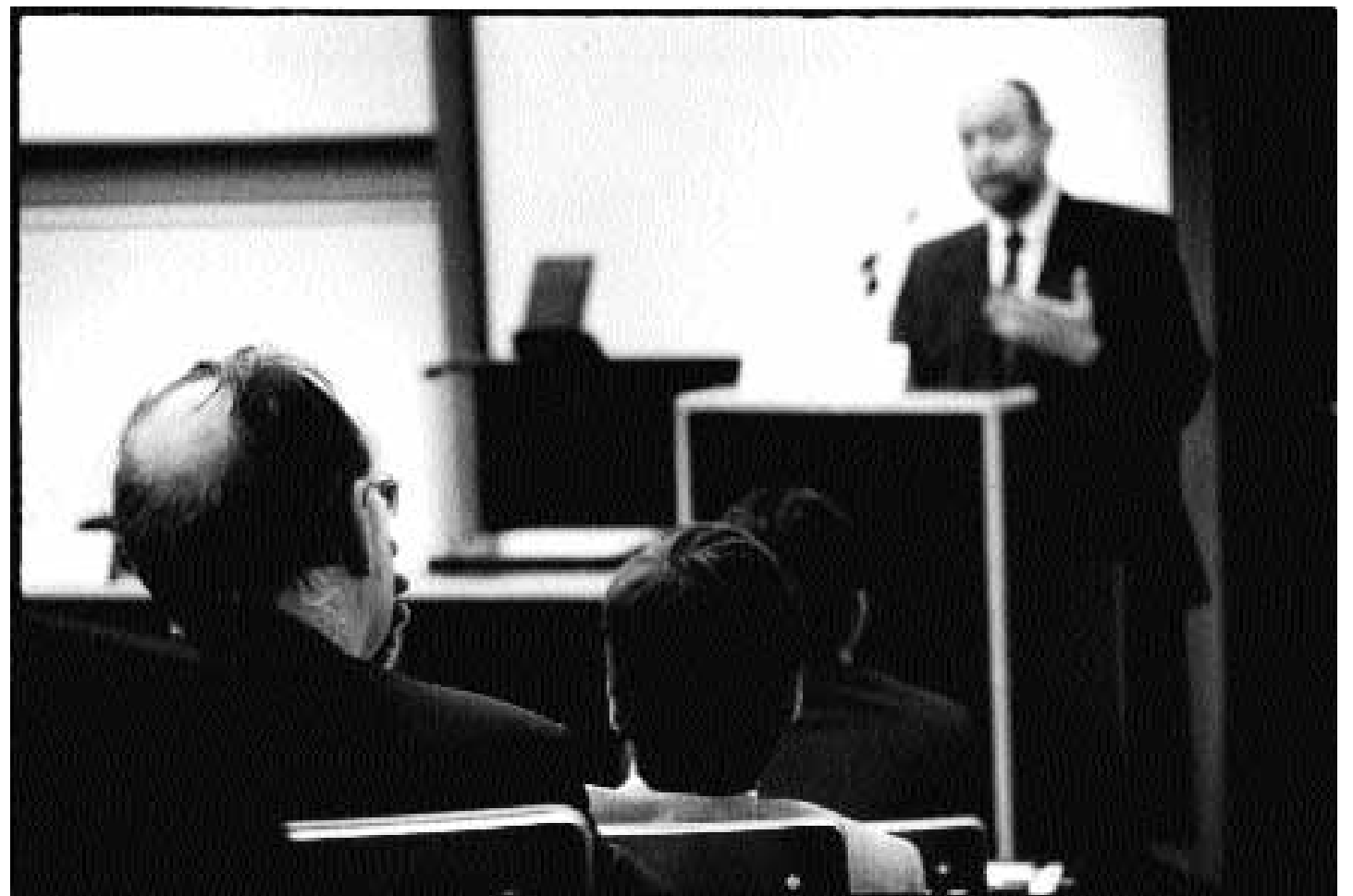
Toen Prof. Dr. Jan Wouters, professor Internationaal Recht aan de KU Leuven, zijn visie op Nice meedeelde kreeg de studienamiddag een technisch tintje. Hij zag in het verdrag een (potentiële) versterking van de rol van de EU op het internationale toneel. Een versterking als gevolg van het invoeren van het gekwalificeerde meerderheidsstelsel binnen de Raad van Ministers op het vlak van internationale verdragen voor handel in diensten, financiën en intellectuele eigendom. "Nu zal de EU sneller als een front haar belangen kunnen verdedigen." Bij het afsluiten van defensie-akkoorden, is echter nog steeds een unanieme goedkeuring van de Raad vereist. Op het vlak van juridische samenwerking is spijtig genoeg ook nog bitter weinig bereikt. Dit heeft als gevolg dat een paneuropese magistratuur of politiedienst nog steeds een utopie is. En dit terwijl de internationale misdaad zich steeds beter organiseert.

Volgende gast was Prof. Dr. Johan Meeusen. Hoewel geen begenadigd spreker, bracht hij enkele waardevolle inzichten bij. Van een konstruktie gedragen door een krachtig idealisme (nooit meer oorlog!) is de EU geëvolueerd naar een gemeenschap voornamelijk gestuurd door realpolitieke beginselen. Deze evolutie is nog versneld door het langzaam uit beeld verdwijnen van de generatie die Wereldoorlog Twee

bewust heeft meegemaakt. Een logisch gevolg van het verdwijnen van dit gezamenlijke Europese waardenproject is een Europa van gedifferentieerde integratie, waar sommige landen erg nauw zullen samenwerken terwijl anderen geïsoleerd achterblijven in de periferie. Vanuit dit gezichtspunt is Nice een succes. Het brengt alle werktuigen aan die nodig zijn om een Unie uit te bouwen die zichzelf ziet als een los verbond van staten. Het verdrag zet dus het institutionele pragmatisme van Amsterdam verder, een pragmatisme dat op dit moment noodzakelijk lijkt om de breuken — veroorzaakt door de verdeelde visie over Europa — te lijmen. Prof. Dr. Van Gerven plaatste enkele kanttekeningen bij deze gedachten: "Hoe meer de EU op de voorgrond zal treden, hoe zakelijker en hoe kritischer de kijk van de publieke opinie zal worden. En dit is beslist geen slechte zaak."

Ambassadeur Frans van Daele ging onmiddellijk van start met de opmerking dat Nice wel degelijk een verdienste heeft. Deze verdienste wordt echter ontsierd door de herinnering van het gekibbel met als voornaamste inzet nationale belangen. In de discussie over het afschaffen van de unanimiteit kwam dit pijnlijk aan de oppervlakte. Hoewel uiteindelijk enkele belangrijke bevoegdheden gedeblokkeerd raakten (waaronder industrieel beleid), wordt Europa nog steeds verlamd op fiscaal en sociaal vlak. Uiteindelijk maakte van Daele toch een positieve balans op van Nice. "De mogelijkheid tot versterkte samenwerking, de gedeeltelijke afschaffing van unanimiteitstemmen, een regeling van het vraagstuk omtrent de grootte van de commissie, en de definitieve erkenning dat elke officiële taal binnen de EU gelijkwaardig is, maken dat het verdrag geen verspilld papier is."

Laatste spreker was Minister van Staat Jean-Luc Dehaene. Zijn betoog stond in het teken van het aankomende Belgische voorzitterschap van de EU, en meer bepaald de toekomstige top van Laken. Dit verdrag zou de aanloop moeten worden naar een Europa dat eindelijk als één stem spreekt op het

(foto Jeroen Op de Beeck)

het EP was allesbehalve gelukkig. En dit zal de buitenwereld geweten hebben. De grootste frustratie was dat — in tegenstelling tot de IGK van Amsterdam — de EP-vertegenwoordigers niet de minste inspraak hadden. Op een IGK zijn de afzonderlijke regeringen volgens van Lancker maar geïnteresseerd in één ding: hun eigen nationale belangen beschermen. "Zo worden er geen stappen vooruit gezet", zei van Lancker. "De klassieke IGK werkt niet in het Europa dat we beogen." Voor van Lancker is de toekomst

internationale toneel. Konkreet moet een agenda en methode geleverd worden voor de verdere eenmaking van Europa, zonder te verzanden in ideologische discussies. Pragmatisme en de kunst van het compromis, twee zeer Belgische eigenschappen, zouden kunnen leiden naar een Unie die zich misschien eindelijk zal gedragen als een gemeenschap.

**Bart Depestel
Serge Groven
Kristof D'Exelle**

“Op het einde van de rit ben ik democraat, misschien niet in het begin”

Vijftien jaar lang al is Jan De Vuyst directeur studentenvoorzieningen aan de KU Leuven. Vijftien jaar al werkt hij samen met steeds nieuwe lichten afgevaardigden van Sociale Raad (Sora). Als *Sora-watcher* met een lange staat van dienst laat hij zijn licht schijnen op de jongste crisis in de studentenbeweging. Want De Vuyst vindt in de studenten een belangrijke bondgenoot in de nimmer aflatende strijd voor de democratisering van het onderwijs.

In 1999 publiceerde Jan De Vuyst zijn visie op de sociale voorzieningen aan het hoger onderwijs onder de niet mis te verstane titel: *En dat was maar het begin!* Hij rekent zichzelf dan ook tot “het ontbrekend uitstervend ras van diegenen die vinden dat de democratisering van het onderwijs nog niet voltooid is”. De Vuyst’s visie op democratisering is nauw verbonden met zijn invulling van de begrippen ‘universiteit’ en ‘student’. Een universiteit moet een vormingsinstelling zijn, niet louter een leverancier van opleidingen. Naast haar academische verantwoordelijkheid moet ze ook instaan voor extra-curriculaire activiteiten als sport- en cultuurbeleving en sociaal engagement. Belangrijk hierbij is dat de student niet zomaar een klant is, maar veeleer een *member of the university*.

KREET

Om de ontwikkelingen in het universitair onderwijs gedurende de laatste drie à vier eeuwen te typeren, verwijst De Vuyst naar de drievoudige kreet van de Franse Verlichting. *Liberté*: academische vrijheid, wat tevens de vrijheid van denken impliceert met betrekking tot de organisatie van de universiteit — een argumentenoverleg dus, geen gezagsoverleg. *Fraternité*: het aloude *universitas*-ideaal staat voor broederschap tussen professoren, studenten en personeel, zowel in de aula als op de peda. Tenslotte *égalité*: gelijkheid van kansen voor eenieder die, ongeacht zijn of haar sociale, religieuze en raciale achtergrond of fysieke toestand, tot hogere studies bekwaam is. Een efficiënte operationalisatie van die kansengelijkheid overstijgt echter de mogelijkheden van de universitaire instelling. Een democratische toegang tot het hoger onderwijs is immers een lege doos wanneer men die louter voor de universitaire instroom zou garanderen. Kansengelijkheid is een eis voor alle leeftijden. De ongelijkheid in de universitaire instroom is immers funktie van het persoonlijke verleden. Ook bij de uitstroom naar de arbeidsmarkt moeten principieel voor iedereen dezelfde mogelijkheden openstaan.

Wat de postmoderne kritiek hieraan toegevoegd heeft, is volgens De Vuyst te vatten onder de noemer ‘kwaliteitsdenken’. Konkreet betekent dit voor de studentenbeweging op de eerste plaats dat je de student als volwaardig lid beschouwt waarmee je in discussie moet treden over wat er in het universitaire gebeuren te doen staat. Democratisering betekent niet alleen instroom, doorstroom en uitstroom, maar ook een bepaalde manier van omgaan met leden, die een stem moeten laten luiden in een tegensprekelijk debat. Dure woorden, maar hoever staat het met die democratisering? Enkele recente publikaties wezen immers uit dat, wat de instroom betreft, de democratisering stagneert of zelfs een terugval kent.

De Vuyst: «Onderwijspecialisten hebben ook gewezen op de participatieparadox. Meer en meer studenten volgen hoger

onderwijs en toch blijft het democratiseringsprobleem bestaan. Vooral de middenklasse zag haar instroommogelijkheden zien toenemen. Blijkbaar slagen we er niet in om iedereen te bereiken. Het gaat dan niet altijd over fiscaliteit of inkomen. Er zijn een aantal groepen die om kulturele of andere redenen een achterstand hebben die nog

lingsgebonden is. Het wordt in hogescholen en universiteiten vastgesteld, ook in het buitenland. Ik denk dat er hier iets heel fundamenteels aan de gang is. Wij hebben een soort dempend effect op die trend, maar dat effect is niet groot genoeg. Misschien omdat de inspanningen niet voldoende of misschien omdat ze nog beter gericht kunnen worden.»

“Als je als verlicht despoot je vertegenwoordigers niet kan overtuigen, stop dan maar”

verder oploopt omdat zij de mogelijkheid tot vorming niet benutten. Er is een tijd geweest dat er vooruitgang was in het democratiseringsgebeuren. Ik situeer die in de jaren vijftig en zestig. Ik denk dat we eigenlijk al dertig jaar heel langzaam terrein verliezen.»

WAARDELOOS

Veto: *Dus na vijftien jaar ben je nog altijd niet in je opzet geslaagd?*

De Vuyst: «Ik heb wel enige voldoening maar ik geef mezelf geen onderscheiding. In het licht van de dalende democratisering stelt men zich wel eens de vraag of sociale voorzieningen niet waardeloos zijn. Maar als er geen sociale voorzieningen waren, zou het wellicht nog veel erger zijn. De vraag is of je als individu aan het hoofd van een groep van honderd personeelsleden een maatschappelijke trend kan ombuigen. Want ik stel vast dat het om een veel breder maatschappelijk gegeven gaat dat niet instel-

Veto: *Hoe zou je dan de inspanningen beter richten om die trend om te buigen?*

De Vuyst: «Je moet uitgaan van wat op dit ogenblik de behoefte is. In de begeleiding- en gezondheidssector worden we gekonfronteerd met heel ernstige problemen: vage, gekumuleerde medische en psychische klachten. Vaak problemen van studenten die zich inschrijven en vervolgens verdwijnen of van ouderejaars die nooit hun thesis afmaken. Dit is een heel belangrijke doelgroep. De sociale sector heeft daar weinig aandacht voor omdat we in een heel input-georiënteerd model zitten. Er is voor alles wel een dienst, maar de student moet er zelf naartoe. Maar als Mozes niet naar de berg gaat, dan moet de berg naar Mozes. We moeten inspanningen leveren om zelf naar die studenten toe te stappen, om zo zicht te krijgen op wat er aan de hand is en daaruit als instelling lessen te trekken.»

Veto: *Pleit je dan voor een individualistischer, selektiever systeem?*

De Vuyst: «Neen. Socioloog Frans Lammer-

tyn verwijst naar Lazarus. Lazarus had twee zussen: Marta en Maria. Er is een verschuiving van het Marta- naar het Maria-perspektief: naar het zich beluisterd, zich goed voelen — verder weg van eten geven aan de gasten. Eten is dan een symbool voor de materiële bezorgdheden. Bij huisvesting is de vraag niet meer of er voldoende muren en plafonds zijn, maar of er een goede wooncultuur is. In de voedingsector is de discussie niet of elke student wel genoeg te eten heeft, maar wat de kwaliteit van het sociale contact rond de maaltijd is. Als je pleit voor fraternité, breek je een lans voor de *nulde lijn*. Als studenten problemen hebben, moeten zij ook bij elkaar te rade kunnen. Het gaat om het sociaal netwerk dat ontstaat. Wat mij betreft moet vooral de begeleidingssector aan belang winnen.»

OPGESOEPEERD

Veto: *En in besparingsrondes zoals die op stapel staan in de sociale sector?*

De Vuyst: «Bij besparingen heb je een middenproblematiek. Ofwel zeg je dat je je er niets van aantrekt en doe je aan potverteren, ofwel probeer je met de beschikbare middelen de juiste dingen te doen. Dat betekent in eerste instantie effectiviteit, denkend aan de doelstelling van democratisering en de verbetering van de randvoorwaarden. In tweede instantie moet je natuurlijk ook de efficiëntievraag stellen. Je kan geweldig efficiënt zijn zonder je doelstellingen te realiseren. Je moet echter zorgen dat de middelen aan de juiste personen worden gegeven. Een zorgzame universiteit impliceert een balanceren tussen het welbegrepen eigenbelang en het belang van de anderen. In een besparingsdiskussie moet je de nodige tijd nemen voor dialoog, maar op een bepaald moment moet je onpopulaire maatregelen durven nemen. Anders loop je het risico dat het geld voor de volgende generatie studenten wordt opgesoepeerd door de huidige.»

DENKTANK

Veto: *Er wordt wel eens gezegd dat democratisering van het onderwijs er maar kon komen op een moment dat dit geen verschuiving in de machtsverhoudingen zou meebrengen. Dat democratisering er maar kwam door de goodwill van de heersende klasse.*

De Vuyst: «Ik zou dat niet in kausaliteits termen uitdrukken. Maar de democratisering van het onderwijs loopt parallel met de democratisering van de maatschappij. Op dit ogenblik evolueren we naar een minder democratische maatschappij. Ook onze universiteit moet daarvoor waakzaam zijn, want het behoort tot haar maatschappelijke opdracht, haar derde doelstelling naast onderzoek en onderwijs. Wij zijn geen eiland. Alle leden — studenten, academisch, technisch en administratief personeel — hebben een taak in het nadenken over die ontwikkelingen binnen de maatschappij. In de mondiale kontekst doen we dat nog niet zo slecht. Want in vergelijking met het Amerikaanse model staat het Europese nog dicht bij de idealen van de Verlichting.»

Veto: *In het verleden is democratisering door onderwijsinstellingen vaak gebruikt als platte rekrutering. Vandaar is de idee gegroeid om sociale voorzieningen te regionaliseren.*

De Vuyst: «Dat is niet de enige reden om over te gaan tot regionalisering. Ik heb vroeger wel eens het woord *demokruter* in de mond genomen. Democrativering is niet instellingsgebonden. Je moet ervoor zorgen dat een gemotiveerd iemand zijn mogelijkheden kan ontwikkelen. Aan welke instelling is irrelevant. Een tweede doelstelling is het verbeteren van de randvoorwaarden voor studeren aan de instel-

ling. Daar is natuurlijk rekrutering wel een functie. Maar bij een louter instellingsgebonden organisatie gaat er geweldig veel energie verloren, want dan moet iedereen op zich het warm water, het wiel en het vuur uitvinden. Voor elke dienstverlening moet je nagaan of die het best georganiseerd wordt op lokaal, regionaal, nationaal of Europees nivo. Maar ook het verleden heeft nog invloed. Wij zijn in de jaren vijftig op een welbepaalde manier opgericht en gesubsidieerd. Daaruit is een organisatievorm gegroeid die af en toe moet worden geëvalueerd.»

LOGIKA

Veto: *De problemen binnen de studentenbeweging tonen een diskrepantie tussen wat de kringen voorstellen — representativiteit — en wat de raden eigenlijk nastreven — inhoudelijke idealen.*

De Vuyst: «Ik weet niet of er een diskrepantie is. In de geschiedenis van de studentenbeweging is die discussie al vele keren gevoerd. Er zijn een aantal mensen die door de student worden verkozen, via kringverkiezingen met een eigen logika. Door een taakverdeling in de presidia nemen sommigen een sociale verantwoordelijkheid op. Er zijn een aantal andere mensen die zich, los van de kringen, daaraan toevoegen vanuit hun sociaal engagement. Die twee moeten in dialoog met elkaar treden. De enen hebben de stem, de anderen de argumenten. Ik stel vast dat we nu een konflikt hebben gehad tussen die twee groepen. Misschien minder ten aanzien van inhoud, maar meer ten aanzien van stijl. Binnen Sora — of binnen een andere raad, want daar kan dat ook — moet nu gepraat worden en dat mag hevig zijn. Belangrijk is dat de argumentendiskussie en geen andere discussie gevoerd is. Als de kommunikatie goed is verlopen, is het perfect mogelijk dat mensen met verschillende opvattingen ergens een lijn vinden die ze allemaal willen verdedigen. Ik hoop dat dit nu gerealiseerd wordt.»

REKENING

Veto: *Is representativiteit wel wenselijk in een kontekst van slabakkende demokratisering?*

De Vuyst: «Op een moment dat ik me niet goed beheers, denk ik ook wel eens in termen van meritokratie: geef het sociale medebeheer aan de meest geëngageerde studenten. Maar de geschiedenis leert dat meritokratieën niet goed functioneren en dat je rekening moet houden met iedereen. Ik ben op het einde van de rit een demokraat. Misschien niet aan het begin. Ik ben ook geneigd te denken dat het beste voorstel komt van de mensen die het beste thuis zijn in de materie. De ervaring leert echter dat de slimste mensen niet altijd wijs zijn. Ik denk dat er in de democratie verschillende korrigerende elementen zitten die maken dat ze op het einde het best mogelijke systeem is. Want wat is het alternatief? Dat je de beslissing over kerncentrales geeft aan de mensen die het meest over kernenergie weten?»

LAKS

Veto: *Maar het gaat niet alleen om kennis, het gaat ook om een visie op demokratisering.*

De Vuyst: «Er zijn zoveel visies. Dat is de spiegel van de maatschappij. Voor wat er moet gebeuren ten aanzien van demokratisering moet je ook luisteren naar mensen die niet op de universiteit aanwezig zijn: de mensen die niet komen, de mensen die de eerste kandidatuur starten en in de loop van het jaar wegvallen, de mensen die lastig zijn. Het alternatief zou zijn dat slechts die mensen mogen beslissen die zich het meeste hebben ingespannen en het meeste hebben nagedacht rond die problematiek. Dan sta ik wel op de eerste rij, naast Bea Cantillon, Barbara Tan en Frans Lammerdyn. Maar er zal geen student in het rijtje staan. Studenten hebben een geweldige achterstand door hun leeftijd. Toch is dit geen goed model. Want als die mensen die heel hun leven gewijd hebben aan demokratisering niet meer in staat zijn om uit te

leggen waarom, dan is er iets fout. Als je als verlicht despoot die vertegenwoordigers niet kan overtuigen, stop dan maar. Het is die dialoog die belangrijk is.»

Veto: *Is konflikt niet onoverkomelijk als je zit met ongelijke machtsverhoudingen?*

De Vuyst: «Als je het in machstermen uitdrukt, geloof je niet echt in liberté. Wie je gesprekspartner ook is, het gaat om de kracht en macht van de argumenten. Je moet alleen al eens nadenken over wie die mensen zijn waarmee je werkt en wie zij binnen tien jaar zullen zijn. De politici, de grote journalisten en de cultuurfreaks van de toekomst vind je in de studentenbeweging van vandaag. Je moet de potentie zien van mensen. Wij onderhandelen niet met studentjes, maar met het kader van binnen tien jaar. Maar ik maak me een beetje zorgen mocht de studentenbeweging te laks en

van diplomatieke gaven onderkent. Je moet de vergadering kunnen takseren, je moet persoonlijkheden en gezichten kunnen lezen. Een studentenfractie die daar goed in is, kan meer bereiken. Als iemand als ik vijftien jaar in de sektor zit, heeft die misschien de neiging zich niet meer af te vragen wat er op dit moment leeft. Studentenvertegenwoordigers moeten inhoudelijke thema's blijven opvolgen zodat wij niet verworpen tot een zelfgenoegzame universiteit, één die niet meer evolueert.»

VORM

Veto: *Wat vind je van de evolutie binnen de studentenbeweging naar steeds meer onderwijsgerichte en steeds minder maatschappelijke thema's?*

De Vuyst: «Ik zou het zeer goed vinden mocht de studentenbeweging veel bezig zijn

vormen, om zich te plaatsen in de maatschappelijke kontekst, om zich af te vragen hoe zij die maatschappij van morgen gaan vormgeven.»

Veto: *Dus een student is niet alleen een partner in het universitaire landschap, maar ook in het maatschappelijke?*

De Vuyst: «De studentenbeweging heeft een belangrijke rol en je moet vooral zorgen dat zij die opneemt. Je kan elkaar daar geweldig in helpen door te discussiëren. In die zin zou het jammer zijn moest een student zich enkel vragen stellen over onderwijs. Hij moet zich over alle problemen die op hem afkomen een opinie proberen te vormen. Dat is tipisch voor die leeftijd overigens. Je moet je in de wereld zetten, zowel op studie- en werkvak als op relatief en politiek vlak. Ervoor pleiten dit niet te doen, vind ik dus dikke kwatsch. Je moet je een mening vormen, en die vorm je door jouw voorlopige ideeën te confronteren met anderen. Je mag daarbij fouten maken. We moeten een kontekst kreëren waarin dat kan. We doen dit ongetwijfeld niet genoeg.»

BESCHERMING

Veto: *Onlangs heeft Loko zich nog eens uitgesproken tegen een speciaal statuut voor studentenvertegenwoordigers. Je bent daar altijd een voorstander van geweest.*

De Vuyst: «Wat ik daar in het verleden over heb geschreven, was eigenlijk dat men er niets mee moet verdienen, maar er is wel bescherming nodig voor mensen die in de branding staan. Niet alleen tegenover de academische overheid, ook tegenover elkaar. De gebeurtenissen van dit jaar tonen ook aan dat dit belangrijk is. Iemand die het risico neemt een mening uit te spreken, stelt zich kwetsbaar op en kan in vraag gesteld worden om zijn mening. Die mensen moet men met de nodige zorg omringen, ook als ze fouten maken. Het recht op dwalen is een heel fundamenteel recht in een maatschappij. Als je vorming *au sérieux* neemt, moet je kunnen zeggen dat in een *credit system* er drie à vier *credits* zijn die je verdient op een andere manier dan door opleiding. Het is je eigen beslissing of je die met sportief, cultureel, of sociaal engagement wil inkleuren.»

CARRIËRISTEN

Veto: *Eigenlijk is dat toch een meritokratisch systeem?*

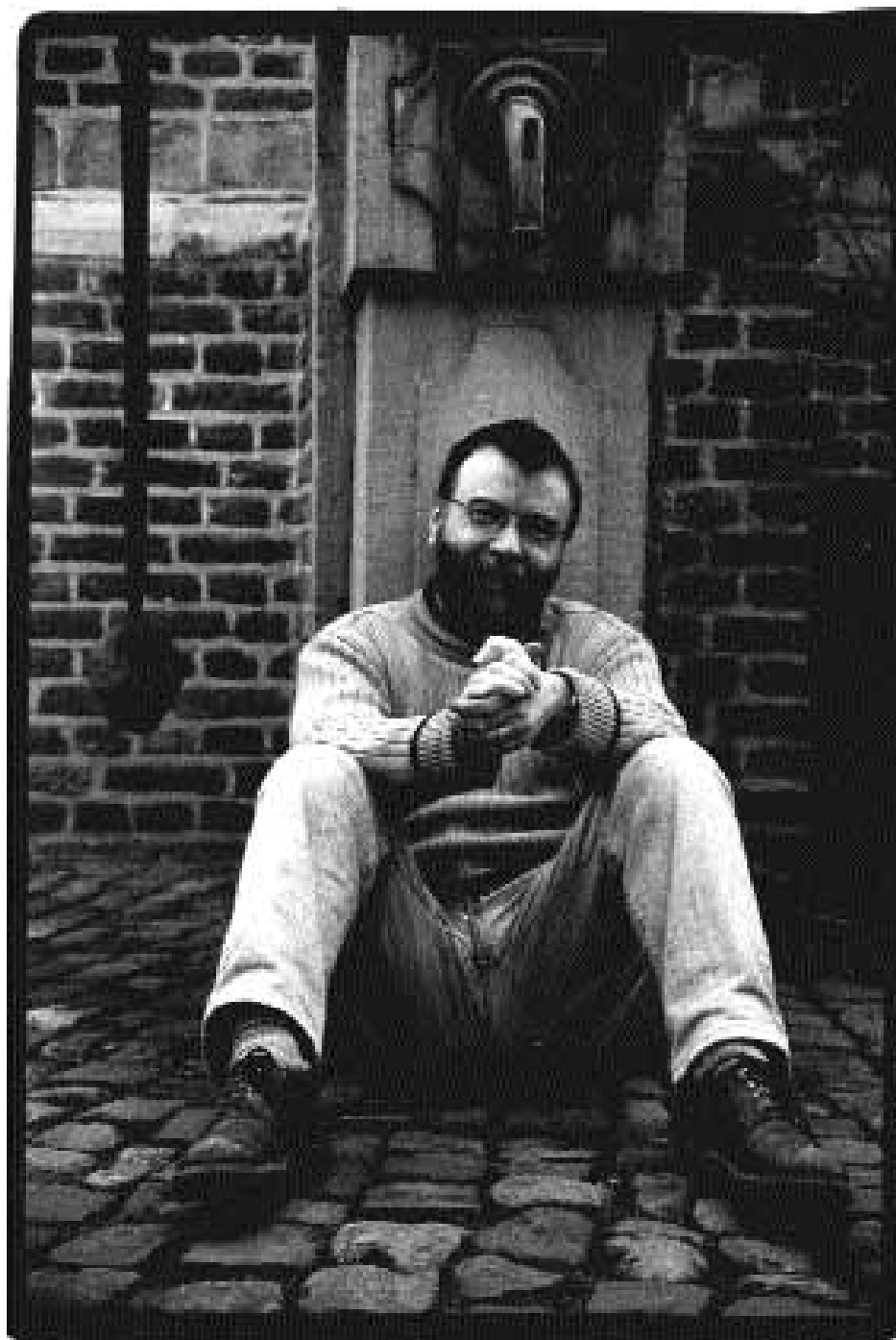
De Vuyst: «Mensen die zich inzetten, mogen van mij gerust een bonus krijgen. Maar eigenlijk heb ik iets tegen een ekstrinsieke beloning. Je moet intrinsiek gemotiveerd zijn voor een engagement dat je opneemt. Het gevaar van ekstrinsieke compensatie is dat dan carriëristen, mensen met de verkeerde motieven, vertegenwoordiger worden. Maar je moet mensen stimuleren om die taak op te nemen. Ik denk dat je een sein moet geven van *a working class hero is something to be*. Dat kan je symboliseren door een credit of door een andere vorm van waardering. Misschien heeft de studentenbeweging te dikwijls gedacht dat je blij mag zijn dat je bij Sora bent in plaats van dat Sora blij zou moeten zijn dat jij bij hen bent. De vraag is hoe je een mens ziet. Hoe zie je een Sorakker? Als iemand die een luis in de pels is of als iemand die een waardevolle bijdrage levert aan de universitaire gemeenschap? Als je Sora niet zou hebben, dan zou je het moeten uitvinden.»

Nele Spaas
Pieter d'Hoine
Joost De Wyngaert

Foto's Steven Van den Eede

Hoe zie je een Sorakker? Als iemand die een luis in de pels is of als iemand die een waardevolle bijdrage levert aan de universitaire gemeenschap?

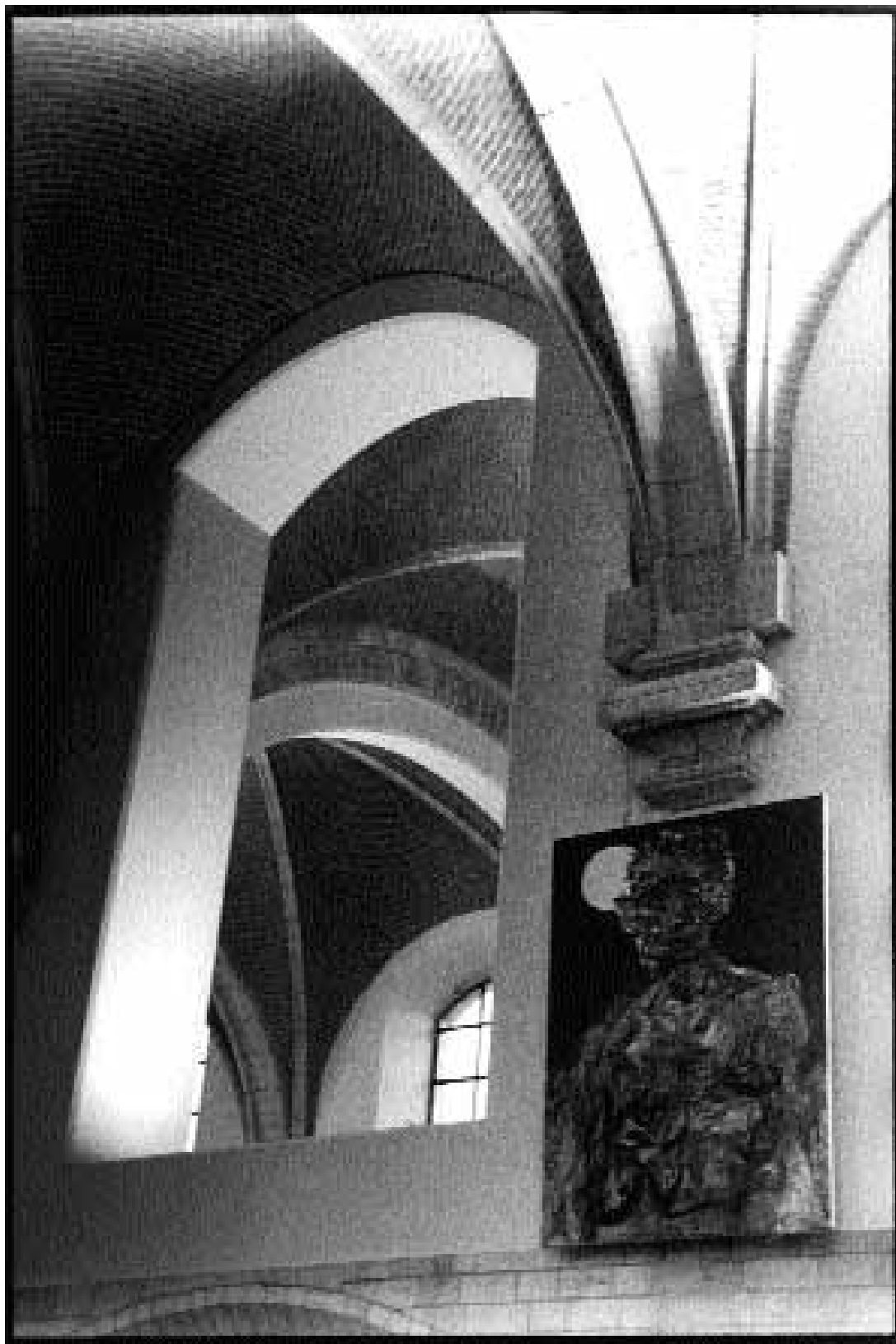
“De studenten hebben de verdomde plicht om zich een opinie te vormen, om zich af te vragen hoe zij die maatschappij van morgen gaan vormgeven”

te meegaand worden, zodat essentiële discussies niet meer kunnen plaatsvinden. Ik pleit hier niet voor brutaliteit, maar men moet wel durven zeggen wat men denkt. Dat veronderstelt dossierkennis en een volwassen gesprek. Ik zal natuurlijk nooit pleiten voor een ongenueanceerd konfliktmodel. Maar er bestaat ook zoiets als een verstandig konfliktmodel, dat het belang

met onderwijsmaterie, *as a member of the university*. Maar het zou jammer zijn mocht de studentenbeweging zich minder vragen stellen over andere dingen. Als *member of the university* moet de studentenbeweging ook nadenken over maatschappelijke tendenzen. De universiteit geeft vorming, geen opleiding. Ik denk dat studenten de plicht hebben om voor zichzelf een opinie te

Drie dagen

(foto Jeroen op de Beeck)

Ithaka, het jaarlijkse hoogtepunt voor kunstbeminners in Leuven, is weer voorbij. Drie dagen lang werd de Leuvense binnenstad door de entoesiastelingen van de Kultuurraad der Leuvense studenten (Kura, een geleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie) omgebouwd tot een museum. En dat dit alles aanleiding gaf tot een serieuze hetze, kon u reeds op de voorpagina lezen.

Ménage à trois zal echter niet enkel in het geheugen blijven steken omwille van dit euvel — laten we het sensuur noemen — waarbij de fabriekslocker van Elina Kellermann op basis van een anonieme e-mail uit de universiteitshallen moest verwijderd worden. Dat het kunstwerk, een *objet trouvé*, in de nieuwe setting in de Stubar niet tot zijn recht kwam, spreekt voor zich. Het contrast waar het de kunstenaars om te doen was, verdween meteen en de gesloten opgestelde fabriekslocker onttaandde in een ordinair meubel in een kafee.

Er zijn zoals eerder aangehaald nog andere redenen om deze Ithaka als speciaal te bestempelen. Er is uiteraard het gegeven dat Ithaka dit jaar drie dagen te bezichtigen is in de plaats van één dag. Door het peterschap van Sam Dillemans was er niet alleen sprake van de verhouding tussen kunstenaars en lokatie. De

samenwerking met de KU Leuven in het kader van het 575-feestjaar zorgde ook voor een driehoeksverhouding in het pro-

jekt: kunstenaarsstad-unief. Maar zoals in de inleiding van de katalogus gezegd wordt door professor Parret, kan er even goed sprake zijn van een vierhoeksverhouding: voeg aan het bovenstaande lijstje de organiserende studenten toe en je hebt aan de hand van een opsomming van vier woorden de omschrijving van *Ithaka - Ménage à trois*.

AFKOOKSEL

Zoals elk jaar herbergt het gerenommeerde kunstparkoer een aantal sterke en minder sterke kunstwerken. Van de laatste groep is ongetwijfeld het werk van Mirjam van Tilburg het beste voorbeeld. Door aan

de bezoekers een kaartje mee te geven, krijgen zij het label 'kunstwerk' opgeplakt. Het publiek wordt als het ware tot kunstwerk verheven. Vanzelfsprekend is het identifikatiekaartje niet het enige dat iets als een kunstwerk bestempelt. Bijgevolg lijkt het een erg simplistische manier om het dynamische van het publiek aan het statische van het museumgebeuren te koppelen. De toeschouwers laten nadenken over hun status als kunstobject gebeurt hier niet voor de eerste maal. Het werk van Mirjam van Tilburg lijkt een flauw afkooksel van de kunst van Piero Manzoni die reeds tijdens het begin van de jaren zestig toeschouwers tot kunstwerk promoveerde door hen te voorzien van een signatuur of een sokkel en een echtheidscertificaat.

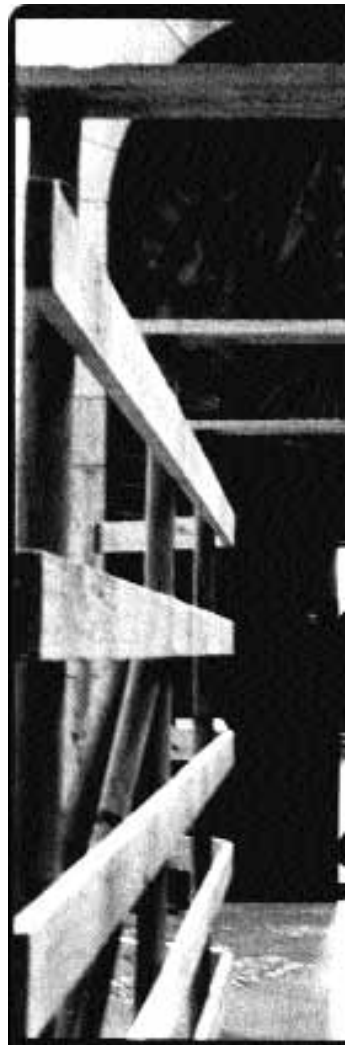
Het meest fascinerende kunstwerk op Ithaka was ongetwijfeld van de hand van Kris Vleeschouwer. Zijn titelloze installatie trok in de eerste plaats de aandacht door zijn techniek. "Hoe kan dat toch?"

was een veel gestelde vraag. Na het vallen van een glas ontstond er een intense spanning: welk glas zal als volgende tegen de grond kapot barsten, maar tegelijkertijd keerde de rust in de oude kapel weer. De tweespalt tussen de zekerheid van de universiteit als instituut en het illusorische van de waarden, het fragiele van het hele menselijke project.

KONFRONTEREND

Ook erg in trek waren de installaties in het Zoölogisch Instituut. Het betreft hier in eerste instantie het dansende marmotje van Erki De Vries, maar ook de *Chickenwings* van Philipp Noller en de wassen bilafdruk van Zusi Rongen. De drie illustreren op hun eigen, specifieke manier waar de wetenschap toe in staat is: alles naar haar hand zetten. De kunstwerken waren grappig, maar tegelijkertijd hadden ze iets confronterends in zich. Een opgezet beest dat zingt en danst of een aarsopening waarin zich een video afspeelt, zijn beide grappig en origineel, maar tegelijkertijd hadden ze wat lugubers in zich. Beesten worden nu ook gebruikt voor het amusement van de mensen, en diezelfde mens is een zo grote voyeurist dat hij door een aarsopening wil kijken. Het lijkt niet eens voldoende te zijn dat wij de buitenkant van de mensen en al hun gedragingen op televisie kunnen zien, maar nu willen we met zijn allen ook de binnenkant (letterlijk en figuurlijk) van de mensen bekijken.

In de centrale bibliotheek aan het Ladeuzeplein, het symbool van de opgedane kennis van de universiteitstudenten en van de

(foto E)

I
T
H
A
K
A

Kunst in Leuven

resultaten van de universiteitsonderzoekers, plaatste Koen Phlips een installatie rond een dt-brandmerk. Iedereen die afstudeert aan de universiteit krijgt in de vorm van een diploma een brandmerk van intelligentie mee. Diegenen die achteraf dan toch

een fout maken, brengen de macht en de degelijkheid van het instituut in het gedrang. Een dt-fout kan aan de andere kant het ultieme teken van domheid zijn. Er is dan ook geen enkele spelfout die een hogere graad van intolerantie heeft dan een dt-fout. Klaar om gebruikt te worden, om de nonchalante schrijver op de vingers te tikken, lag het brandmerk op de eerste verdieping van de centrale bibliotheek. Maar Koen Phlips wil zijn brandmerk niet gebruiken om diegenen die de fouten maken te berispen, maar wel om diegenen die zich superieur achten tegenover de zogenaamde 'dommeren' van de maatschappij terecht te wijzen.

Zo kunnen de betweters van de samenleving op hun beurt eens berispt worden en kan hun maar al te vaak misplaatste superioriteitsgevoel eens aan de kaak worden gesteld.

NOODKREET

Yves Callaert kaartte de vervaging tussen het publieke en het private domein aan — Big Brother en zijn voyeuristische toestanden zijn ook niet vreemd aan dit fenomeen. Hij wou de toeschouwer binnen het publieke toch even de kans laten zich af te zonderen in een openbare doch private ruimte. Zijn opvouwbaar tentsysteem verplaatste zich over het hele parkoer, wel bijzonder jammer dat zeer weinig toeschouwers zich effectief hebben kunnen afzonderen in het private stukje Ithaka. Op het juiste ogenblik op de juiste plaats zijn was in ieder geval de niet mis te verstane boodschap. En voor het merendeel van de kunstliefhebbers was dit alvast niet gebeurd. De noodkreet om een beetje ruimte te laten aan het individu is helaas niet naar behoren vervuld.

Er was geen kunstwerk dat zo met de universitaire aktualiteit kan gelinkt worden als dat van Bram Dujardin: het leger van speelgoedsoldaatjes dat via de traphal het haast oninneembare bastion van de universiteit probeert aan te vallen. Hij verwees met de tienduizend groene speelgoedsoldaatjes naar de recente rectoraatsbezetting. Niet zozeer het wetenschapaspect van de unief dan wel het machtige karakter ervan stelde Dujardin in vraag. Kunnen de studenten in de pas blijven lopen? Heeft de

rector alle macht? Hoeveel mensen zijn er nodig om de macht van één persoon te breken? Komt er ooit een einde aan de macht van de rector? Hoe ver kan hij doorgaan met zijn 'machtswillekeur'? Het zijn allemaal vragen die Dujardin zich stelt en wil aankaarten bij de toeschouwers. Zeer actuele vragen, zeker naar aanleiding van de beslissing om Ithaka te sensureren door het werk van Elina Kellermann uit het parkoer te weren.

Katelijne Beerten

(foto Ellen Claes)

(foto Ellen Claes)

Geen meester, geen God

Fet Koninklijk Ballet van Vlaanderen is altijd eigenzinnig geweest als het op de keuze van hun musicalproducties aankomt. Zij weigeren in het spoor van de grote produktiehuizen alleen kommersiële musicals op de planken te brengen. Dat bewijzen ze nog maar eens met hun nieuwste telg: *The Hired Man*, een musical van Howard Goodall en Melvin Bragg.

Howard Goodall — komponist van bekende tunes zoals die van *Blackadder* en *Mr. Bean* — vond begin jaren tachtig dat de toenmalige musical veel te bombastisch en kliecheematig was. Hij besloot dat hij dit beter kon en schreef een musical die meteen een schot in de roos was. Zowel in Londen als in New York was *The Hired Man* een gigantisch succes. Daarna werd het echter een beetje stil rond deze musical. Totdat de musicalafdeling van het Koninklijk Ballet van Vlaanderen hem begin dit jaar vanonder het stof haalde om de eerste niet-Engelstalige produktie ervan op de planken te brengen.

STRIJD

The Hired Man (de seizoenarbeider) situeert zich in het Engeland van het begin van de twintigste eeuw en brengt het verhaal van vier mannen en één vrouw. John, Isaac en Seth Tallentire zijn drie broers die er elk een verschillende levensvisie op nahouden. John is een noeste werker die wel eens vergeet dat hij ook nog een gezin heeft, Isaac is een tipische levensgenieter die de dagen neemt zoals ze komen en Seth is een idealist die opkomt voor de rechten

van de arbeiders. Aangezien ze leven in een tijd waar armoede troef is, zien ze zich genoodzaakt als seizoenarbeider in dienst van heren te gaan werken. Seth komt in de steenkoolmijnen terecht waar hij al gauw een vakbond opricht. John kan aan het werk op een boerderij. Op die manier raakt hij bevriend met Jackson Pennington, de zoon van de boer bij wie hij in dienst is. Hun vriendschap wordt echter op de proef gesteld doordat Jackson verliefd wordt op John's vrouw Emily. Deze weet niet welke man ze moet kiezen en er ontstaat een driehoeksverhouding. Emily's liefde voor Jackson is echter een uitzichtloze situatie en uiteindelijk blijft ze toch bij haar man.

Dit liefdesverhaal speelt zich af tegen de achtergrond van de verschillende strijden die de toenmalige arbeiders moesten voeren. De strijd tegen de armoede, tegen slechte werkomstandigheden en de grootste strijd van allemaal: de Eerste Wereldoorlog. Het nummer "Zonder meester, zonder God" beschrijft de ideeën en gevoelens die hierbij een rol spelen en loopt als een rode draad doorheen de musical.

Zoals altijd bij het Koninklijk Ballet van Vlaanderen is soberheid in deze musical troef. Het decor bestaat hoofdzakelijk uit

een hellend vlak waarvan de delen afzonderlijk kunnen kantelen. In combinatie met een schitterende belichting worden hiermee een berg, loopgraven en zelfs een steenkoolmijn uitgebeeld. Het verhaal is ontdaan van alle overbodig sentiment. In de eerste helft

van zijn vertolking te kunnen genieten. Een speciale vermelding verdient Filip Bolluyt die van Isaac de perfecte *bon vivant* maakt. De belangrijkste rol is echter weggelegd voor het ensemble dat zich perfect staande houdt tussen de talrijke koorzangen en de

blijft het net iets te lang bij de liefdesgeschiedenis hangen, maar het herpakt zich in de tweede helft. De muziek ligt goed in het oor en een aantal swingende ensemblenummers zorgen voor de nodige vaart in de voorstelling.

ONBEKEND

Voor deze niet-Engelstalige première is een indrukwekkende cast bijeengezocht. Jan Schepens — slechterik Pierre uit *Thuis* — en Janke Dekker staan er helemaal in hun rollen van John en Emily Tallentire. Ook Ernst Daniël Smid zet een meer dan voortreffelijke Jackson neer. Je moet echter wel van 's man's zware operabariton houden om echt

van tijd tot tijd ingewikkelde choreografie.

The Hired Man is beslist een van de betere produkties die de musicalafdeling van het Koninklijk Ballet van Vlaanderen de laatste jaren bracht. Het nam met dit stuk een groot risico, aangezien de musical zelfs bij doorwinterde fans zo goed als onbekend is. Uit de positieve reacties die hij tot nog toe kreeg, blijkt echter nog maar eens dat onbekend niet altijd onbemind is.

Heidi Van Hout

The Hired Man speelt op zaterdag 10 maart om 20u in de Stadschouwburg. Tickets & info: 016/22.21.13.

KRINGLOOPCENTRUM SPIT

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN, HUISRAAD, ...

VOOR ELKE SMAAK, ELK INTERIEUR

ALLES WAT JE KOT NODIG HEEFT !!!

Vanaf voorjaar 2001 verhuist SPIT: Yzerenmoenstraat 10-12 3001 Heverlee

Huidig adres: DIESTSESTEENWEG 104 3010 Kessel-Lo

Openingsuren: Di-Vrij van 10.00 tot 18.00uur Za van 10.00 tot 17.00uur (Ma gesloten)

SPIT
KRINGLOOPCENTRUM

Niet meer wachten op Godot

In het kader van het interfakultair teaterfestival had de Canadese filosofiestudente Allana Haist met een internationaal amateurgezelschap de opvoering van Samuel Beckett's 'Waiting for Godot' voorbereid. Twee acteurs stelden de heel eigen interpretatie van de regisseur echter niet op prijs en besloten er de brui aan te geven twee weken voor het eerste optreden. Vermits het onmogelijk bleek tijdig vervanging te vinden, zijn alle voorstellingen van 5 tot en met 9 maart geschrapt.

Wie de Pangaea-studenten toch aan het werk wil zien, kan naar 'Shakespeare in love' gaan kijken. Dat wordt een luchtige voorstelling onder leiding van Mark Sentesy. Het verhaal speelt zich af op een luchthaven, waar Shakespeare's personages allen aanwezig zijn. Romeo wil zijn geestelijke vader doden, aangezien deze verantwoordelijk is voor de dood van Juliet. Zal iemand hem op andere gedachten kunnen brengen? Wie het antwoord wil weten, moet nog even geduld uitoefenen: de opvoeringen van het stuk vinden plaats in de vierde week van april.

(id)

Fantastische filmtickets

Van 9 tot 24 maart overschaduwden de gruwelen van het 19de Internationaal Festival van de Fantastische Film in navolging van een jaarlijkse traditie de Brusselse binnenstad. Menig thrillerfan laat er zich moedwillig en gedurende drie volle weken op het lijf jagen.

De trouwe Vetolezer mag niet op het appèl ontbreken en daarom gooien we maar liefst zestig gratis filmtickets voor de leeuwen. Twintig gegadigden kunnen woensdag 14 maart kosteloos naar *The Unknown*. Dinsdag 20 maart staat *In China They Eat Dogs* op het programma, wij delen twintig kaartjes uit. *The Bed* bezorgt je op donderdag 22 maart slapeloze nachten; twintig vrijkaarten zijn gereserveerd.

Alle fantastische films vinden plaats in filmtheater Cinema Nova, Arenbergstraat 3, Brussel. De voorstellingen beginnen om 20u30.

Geïnteresseerde bibberfreaks spoeden zich vanaf dinsdag 6 maart als de bliksem naar het Veto-redaktielokaal, in de 's Meiersstraat 5. Vanaf 14u staan een bevallige redaktiesekretaris en een al even wulps hoofdredakteur klaar om je je ticket naar keus te overhandigen.

(es)

Elektronisch muziektheater

De menselijke waarneming is al eeuwenlang een mysterie. Of het nu gaat om de technische of de emotionele kant van kijken en luisteren, we weten nog steeds niet precies hoe het werkt. En het is met deze waarnemingen dat *De Film* je ongeveer een uur en een kwart overgiet. Op een speelse manier worden je ogen en oren geprikkeld.

bewegend beeld beschouwt: kleur, beweging, vorm en choreografie.

In *De Film* wordt de relatie gelegd tussen beeld en geluid. Deze band wordt op verschillende manieren gelegd en weer verbroken. Het grootste deel van het programma wordt besteed aan een aantal abstracte films, die live van een soundtrack worden voorzien. Daar dwars doorheen worden een aantal teksten en gedichten gevlochten. De nadruk ligt daarbij zeker niet op betekenis,

maar eerder op interferenties tussen muziek, beeld en woorden. De beleving staat centraal en er is dan ook niet meteen een rode draad die alles tot een geheel verbindt. De rode draad doorheen het gebeuren is eigenlijk dat er net geen is. Het staat de toeschouwer vrij om er zelf een verhaal in te vinden of juist helemaal niet, en zich volledig te laten onderdompelen in dit schouwspel.

De traditionele rol van muziek binnen toneel en teater wordt hier torenhoog over-

stegen. De muziek is niet louter een illustratie meer van de tekst en het beeld, maar is een evenwaardig deel van de voorstelling geworden. Waar de woorden ophouden, vertelt de muziek verder. Men gaat zelfs nog verder. In films blijven beeld, tekst en muziek nauwkeurig op elkaar afgesteld, ook al spelen ze afwisselend de hoofdrol als verteller van het verhaal. In *De Film* is het verhaal als bindende factor echter verdwenen. Er is alleen een aanwezig zijn van de drie elementen muziek, tekst en beeld, zonder dat ze in lijn van elkaar zijn gebracht. De toeschouwer zal zelf vanuit zijn gevoelswereld elementen samenvoegen en verbanden leggen. Daardoor wordt het een zeer individualistische beleving. Er zijn geen twee mensen in de zaal die deze avond hetzelfde verhaal hebben gezien.

De Veenstudio is in 1996 opgericht als muziektheaterlaboratorium binnen Teatergroep Hollandia. Hij diende als werkplaats waar muzikanten, componisten en acteurs onder leiding van regisseur, komponist en slagwerker Paul Koek ideeën ontwikkelden voor een nieuwe en eigen vorm van elektronisch muziektheater. In 2001 zijn het Zuidelijk Toneel en Teatergroep Hollandia samengegaan en zo ontstond Zuidelijk Toneel Hollandia. De bedoeling is de traditie van de beide gezelschappen voortzetten.

KINETISCH

De Film is een nieuw samenwerkingsproject — met een experimenteel karakter — van de Veenstudio met filmmaker Joost Rekveld en acteur Benjamin Verdonck. Joost Rekveld maakt abstracte films en kinetische installaties. Hij begon hiermee uit een fascinatie voor de sensuele kracht van bewegende kleur. Onder invloed van de post-seriële muziek begon hij zijn werk te baseren op wat hij als fundamenteën van het

JAKHALZEN

Wanneer de voorstelling gaat beginnen worden we naar een zaaltje geleid, door de gangen van de imposante Bottelarij, en mogen we vervolgens een plaatsje uitpikken uit een samenraapsel van stoelen die slordig in een sirkel zijn gezet. De luxueuze zetels erachter zijn verboden terrein. Hiermee is meteen duidelijk dat we geen klassieke toneelvoorstelling gaan bekijken. Sommige stoeltjes hebben nagenoeg geen poten, zodat je net boven de grond zit. Vanuit dit perspectief ziet de wereld er meteen al een beetje anders uit. De acteur zingzegt een absurd openingslied, doorspekt met betekenisloze zinnen zoals 'negen-duizend jakhalzen zwemmen naar Boston en nemen de stad in'. Het klinkt echter allemaal mooi en grappig.

Het eerste half uur wordt er een voorstelling van Joost Rekveld ten berde gebracht. Op een groot scherm dansen losgeslagen kleuren en vormen door elkaar, botsen en vloeien vervolgens samen met de muziek die de groep ondertussen maakt. Het doet een beetje denken aan een

kapot televisiescherm dat geen samenhangende vormen en klanken meer kan produceren. Eén grote chaos van kleuren en geluiden overspoelt de zaal. Een overweldigende sensatie voor de zintuigen is het in ieder geval. Het mooie eraan is het inspelen van muziek en beelden op elkaar: soms heel zacht en stil, een ander moment een eskalatie van krijsende klanken en hevige flitsende beelden. Na een half uur ben je een beetje murw geslagen en begin je her en der bewegende figuurtjes te zien op het scherm. Of is dat nu juist de bedoeling, vraag je jezelf het volgende ogenblik af wanneer ze weer verdwenen zijn. Er volgen later nog twee voorstellingen naar hetzelfde concept, zij het iets korter. Tussendoor worden er teksten en gedichten voorgedragen en ingenieuze woordspelletjes gespeeld door de acteur. Zo horen we onder andere twee gedichten van Lucebert, namelijk 'er is een grote norske neger in mij neergedaald' en 'er is een mooie rode draad gebroken in de ochtend'. Een betoverend spel van woorden en klanken, verweven met elektronische muziek.

Bioskooppubliek weet op het moment dat een film begint dat het vrijwel alles kan verwachten en daarom verwacht het voor de zekerheid maar niets, of alles. Voor *De Film* is waarnemen zonder verwachtingen het beste. Alle vooronderstellingen waarmee men naar muziek luistert en films bekijkt, worden brutaal doorbroken. Het gaat om de beleving en dat gaat het beste met een open geest.

Helene Tops

De Film is te zien in het Stuc, woensdag 7 maart om 20u30. Info & tickets: 016/20.81.33.

AMLETT VAN JAN DECORTE IN LEUVEN

Germanisten: gelieve zich te onthouden

Hamlet van William Shakespeare moet zo ongeveer het meest gespeelde stuk van de eeuw (de vorige toch) zijn. Elk seizoen wordt het ergens wel gespeeld. Dit seizoen doet onder andere Jan Decorte een nieuwe poging tot herinterpretatie onder de titel *Amlett*. Een zeer geslaagde en onderhoudende poging, laat dat duidelijk zijn.

Hamlet is spijtig genoeg ook het meest *verneukte* stuk uit de teatergeschiedenis. Regisseurs zoeken interessante invalshoeken en laten Hamlet bijvoorbeeld door een aktrice spelen of maken er een postmodern hermetisch maar politiek en esthetisch verantwoord schouwspel van door bijvoorbeeld alleen migranten op het podium te zetten die de hele boel in het Westvlaams spelen. Dat dit niet altijd tot boeiende voorstellingen leidt, is evident. Al te veel wordt door een teveel aan effectenbejag de tekst uit het oog verloren.

Ook Jan Decorte heeft het stuk volledig omgegooid. Hij heeft van een tragedie een komedie gemaakt. Zelden zal er zo veel gelachen zijn bij een opvoering van Hamlet. De irritante hielenlikkers Rosencrantz en Guildenstern heten bij hem denene en denandere. Hun enige functie is af en toe

totaal overbodige informatie komen geven en vooral als een soort spreekkoor elkaar voortdurend naspreken. Het moment waar iedereen op zit te wachten — de grote monoloog — wordt halvelings geridikuliseerd: 'tiso/tisni/daddist/slope/drome/sterreve/wadde/gedacht/vanniks/komt niks/tizal'. Het mooie is dat Decorte alle overdreven sakraliteit van Hamlet afpelt om zo tot de kern te komen: een zeer onderhoudend verhaal. Ook al staat 'Amlett' bol van de humor, toch krijg je nooit het gevoel dat de boel belachelijk gemaakt wordt. Het enige dat misschien in het belachelijke getrokken wordt, is het overdreven respect waarmee Hamlet en de stukken van Shakespeare in het algemeen benaderd worden.

Zoals we intussen van Decorte gewoon zijn, bestaat de cast niet alleen uit professionele acteurs. Koen De Bouw is geweldig als de stoere koning. Ook zijn korte maar lichtjes hilarische interventies als het spook blijven bij. Natali Broods schittert als Horatio ook al is dat oorspronkelijk een mannenrol en bevestigt daarmee nog maar eens haar reputatie als grote jonge belofte. Opvallend is de casting van danseres/choreografe Charlotte Vanden Eynde in de rol van Ophélie. Dit hangt samen met het meest controversiële stuk van de voorstelling: het toneelstuk waarop Hamlet zijn ouders trakteert, is vervangen door een dans van

Vanden Eynde en Decorte. In plaats van een onbegrijpelijk toneelstukje waarmee Hamlet aan zijn moeder wil tonen dat hij weet dat zij zijn vader vermoord heeft, krijg je een mooi stukje dans. In de oorspronkelijke tekst is dat toneelstukje zowiezo het minst begrijpelijke stuk. Decorte heeft dat dan maar totaal geabstraheerd tot een dans. De gemiddelde teaterbezoeker zal daar weinig problemen mee hebben, maar een heel leger germanisten/shakespeare-experts zal er minder mee kunnen lachen. Zij kijken inderdaad beter naar de vier uur durende Hamlet-film van Kenneth Branagh.

'Amlett' is een zeer geslaagde voorstelling geworden. De essentie van de oorspronkelijke tekst is bewaard gebleven, ook al heeft Decorte er zijn *kindlijke* taal op los gelaten. Bovendien is de veeleer luchtige benadering van de tekst een verademing na de zeer vermoeiende versie van Het Barre Land. Het is ook zeer aangenaam om te constateren dat Jan Decorte het grote podium omarmd heeft, want dat geeft hoop op mooie voorstellingen in de toekomst. 'En toen was alles stillekes'.

Maarten van Meer

Amlett door het Toneelhuis, op 6 en 7 maart in de Stadsschouwburg. Telkens om 20u.

Spaanse kuiten in de vrieskou

Aanmoedigingskreten, kartonnetjes sjokomelk, verschillende talen en huidskleuren, hete douchedamp die zich een weg baant langs de openstaande deur van de herenkabine. Maitjes versturen naar huis en een de zoektocht naar een verloren knieband. Afreizen naar Leuven om een halve dag op je sportzak te liggen, 's nachts de meest hippe Oude Markt te ontdekken met zijn verschillende bierglazen. Een steeds wederkerend fenomeen dat het Leuvens Internationaal Studenten Sport Tornado (Lisst) kenmerkt.

Het Lisst spruit voort uit de verveling van een aantal vrijgestelden negentien jaar geleden. Zij moesten steeds naar andermans tornooien trekken, terwijl er in Leuven op internationaal gebied vrijwel niets gebeurde. Daar is verandering in gekomen. Elk jaar opnieuw in december neemt Sportraad contact op met verschillende universiteiten en personen. De voorbije week stonden vijftien mensen dag en nacht paraat om het Lisst in goede banen te leiden. Het sportkot werd overspoeld met Portugezen, Spanjaarden, Fransen, Hongaren, Roemenen en Turken. In de Spuyse, het kafee aan het sportkot nam men alvast voorzorgen. Men kocht voor de aanvang van het tornooi extra bierglazen aan, al jaren gekend als het meest begeerde kollektievoorwerp van de Lisst-bezoeker.

Vorige maandag werd het tornooi officieel geopend door professor Boutmans, voorzitter van het sportkomitee van onze unief. Hij had warme woorden voor de vele sportievelingen en sprak over vriendschap tussen de verschillende nationaliteiten en fair play in de competities. Liedjes, lichtshows en toespraken volgden elkaar die avond op. Ook bleken de organisatoren van Sportraad naast sportief ook polyglot: Engels, Spaans, Duits, Frans, Portugees en zelfs enkele woorden Japans bleken bij Patje (voorzitter Sportraad) en Jeroen (vrijgestelde Sportraad) vlot van de tong te rollen. De Belgische groep *Leroy* trad op en de leden van Sportraad zorgden verder voor een massadans. Een goede show als reclame zou naar verluidt het volgende jaar zijn vruchten afwerpen. Traditioneel ging men door tot in de vroege uurtjes: vier uur voor het starten van de eerste wedstrijd, die om 9 uur 's morgens geprogrammeerd staat.

MANNENAANBOD

Vooralspaans hoorde je van 's morgens tot 's avonds. De Spanjaarden waren duidelijk oververtegenwoordigd en bleken zeer sterk in het voetbal. Dit in tegenstelling tot de Belgische ploegen. In elke competitie participeerden zowel de Leuvense

winnaars van de Interfacultaire Bekercompetitie (IFB) als de verliezende finalisten. De eerste dag verloren zowel Apollon als de jongens van het pauscollege al hun voetbalwedstrijden. Het was al enigszins verwonderlijk dat het pauscollege, dat een beperkter mannenaanbod dan de grootste kringen rekruteert, het tot op het Lisst geschopt had. Volgens de Sportraadorganisator genoot het pauscollege een bijzonder gunstige loting in de IFB. Op het Lisst pronkte Navarra, een team dat voor de eerste keer deelnam, zeer fanatiek vier dagen in een trainingspak van hun unief en won de voetbalcompetitie.

ZONNENBRIL

Volgens Elke Tholen, vrijgestelde van Sportraad, zou de Franse ploeg, Paris 8 niet naar de wijze woorden van professor Boutmans hebben geluisterd. Als zij op het veld verschenen, kletterde het. In schenen overstampen bleken ze de kampioenen. "Zeer agressief en niet sportief" zo luidt het verdict. Op een bepaald moment stonden alle aanwezige Lisst-deelnemers met de neus tegen het raam van De Nayer gedrukt om gade te slaan wat er buiten gebeurde. De Paris 8-supporters bestormden het veld, klaar om te knokken, omdat ze niet akkoord waren met de uitslag van de afgefloten wedstrijd. Paris 8 had een ploeg in elke competitie ingeschreven. Dit wil zeggen in mannenvoetbal, vrouwen -en mannenbasketbal, en ook in vrouwen -en mannenvolleybal. Toch bleken ze vooral in het Leuvens nachtleven geïnteresseerd, wat aan hun kleding te merken was: de vrouwen vertoonden zich overdag niet in trainingspak, maar met een zonnenbril en hoge hakken.

ZWETBANDJES

Waar de wedstrijden tussen zuiderse ploegen er soms nogal verhit aan toegingen, bleken de Oost-Europese ploegen zeer competitief ingesteld. Ze vertoonden een grote inzet. Eigenlijk werden zij de favorieten van de organisatoren. Elke Tholen: "De Hongaren, Roemenen en Turken waren bescheiden, beleefd en zeer hulpvaardig. Ze hielpen je bijvoorbeeld spontaan als je de auto moest uitladen. De zuiderse ploegen, vooral de Franse ploeg eigenlijk was betweterig en arrogant. Hun ogen waren bovendien groter dan hun buik. Ze plunderden het buffet van Alma leeg en smeten achteraf de helft weg." Wat de meeste ploegen wel gemeen hadden, was een grote interesse voor de attributen van 575-jaar KU Leuven. Vooral de zweetbandjes van 575-jaar KU Leuven, gingen snel over de toonbank.

Ook het Rode Kruis had met een veertig à vijftigtal verzorgingen per dag zijn handen vol. Meestal ging het om schaaft-

wonden en spierpijn. Het viel hen op dat sommige ploegen werkelijk onder de indruk waren van al het materiaal waarover het Rode Kruis beschikte. Zo vroeg de Roemeense trainer vorig jaar of hij wat verband naar huis mocht meenemen. Sommige spelers keken met vreemde ogen naar een ding dat vingerverband heet.

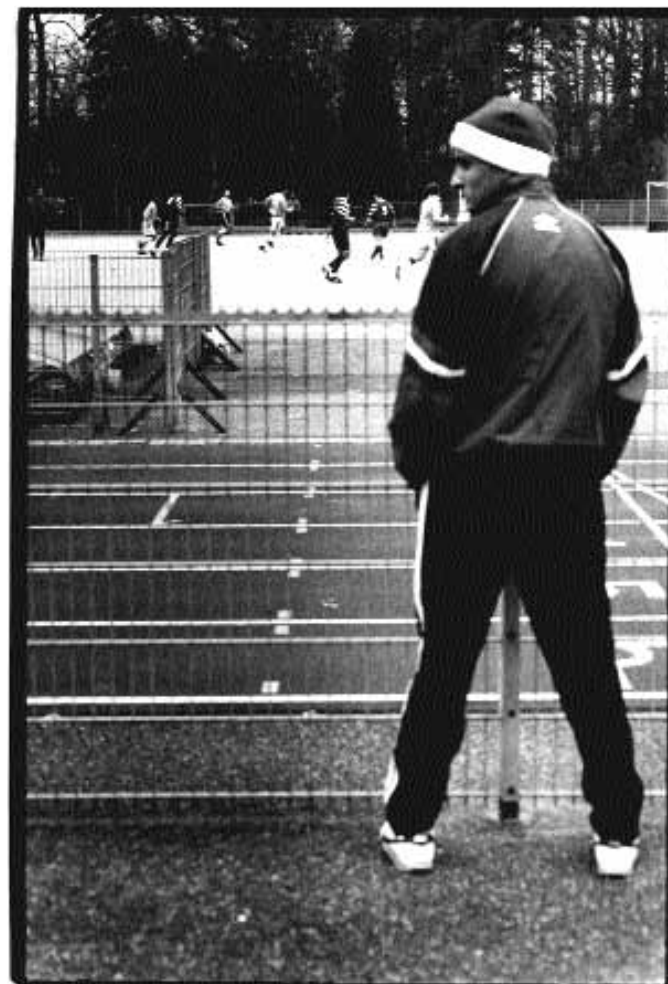
De huisvesting van al deze mensen blijkt elk jaar weer een teer punt. Het is niet makkelijk om bereidwillige Leuvense studenten te vinden, die hun kot ter beschikking willen stellen. Een honderdtal mensen moesten in een klooster in Oud-Heverlee geplaatst worden. De directeur is van Spaanse origine. Sommige gasten waren dan weer niet tevreden met het toegewezen kot en wilden elders slapen. Tot dinsdag puzzelden de organisatoren en verlegden mensen van plaats. De ene student is al wat preutser dan de andere. Zo had Sportraad een Portugees meisje op het kot van een Belgische jongen te slapen gelegd. Doch, zij weigerde. Alleen met een vriendin zou ze bij die vreemde man intrekken. De coach stelde hiertegen zijn veto en zo zat men bij Sportraad met de handen in het haar. Na een aantal dagen was iedereen tevreden met zijn slaappleats.

FIER

De gevreesde Leuvense sportreus Apollon liet ook op dit tornooi van zich horen. Zowel in het mannen- als in het vrouwenbasket toonden ze hun uitstekende konditie en sleepten de eerste prijs in de wacht. Eigenaardig resultaat trouwens in het vrouwenbasketbal. Waar de Katholieke Hogeschool Leuven de IFB-finale won, behaalden zij slechts brons op het Lisst. In de mannenvolleybal moest het Portugese Lissabon in de finale de duimen leggen voor Wina. Apollon werd derde. In het vrouwen-volleybal bleken de Leuvense sportievelingen van Apollon wederom de overwinnaar, terwijl Medica haar kring een derde plaats bezorgde. Al bij al goede resultaten van de Leuvense ploegen, aldus Elke Tholen. "Kwa techniek moesten de Leuvense ploegen echt niet onderdoen. Daar mogen we fier op zijn."

Nathalie Van Leuven
Caroline Leysen

Foto's Jeroen Op de Beeck

Overwinnaars van het Lisstornado

Mannenvoetbal

1. Navarra
2. Lissabon
3. Paris 8

Mannenbasketbal

1. Apollon
2. Zalaegerzeg
3. Galatasaray

Vrouwenbasketbal

1. Apollon
2. Budapest
3. K.H. Leuven

Mannenvolleybal

1. Wina
2. Lissabon
3. Apollon

Vrouwenvolleybal

1. Apollon
2. Budapest
3. Medica

Aardappels en twee kroketten

Wat is het hier rustig". Dat is het eerste wat Jordi Ballels-Ballels en Miki Bassà-Yinals uit Girona vertellen wanneer ze met hun zware sporttassen de Schapenstraat opklimmen op weg naar hun slaappleaats. Gedurende een kleine week kwamen deze twee sportleraren in spe voetballen op het Leuvens Internationaal Studentensporttoernooi (Lisst).

Jordi: «De reis naar België was lang, we hebben zo'n zestien uur in de bus gezeten. Je weet wel, slecht slapen, weinig plaats. Ook zijn we bij de grens van Luxemburg met Spanje even geblokkeerd geweest door een betoging van boeren (Waalse boeren die protesteren tegen de BSE-maatregelen, cl).»

Veto: Worden jullie geselecteerd om in Leuven te komen spelen?

Jordi: «Nee, je bent vrij om je in te schrijven of niet. De dienst voor sport van de universiteit organiseert regelmatig sportwedstrijden, en zij coacht ook het Lisst. We hebben ons dan met een groep vrienden ingeschreven om hier te komen sporten en feesten.»

PERCENTJE

Veto: Is er een verschil met de Spaanse wedstrijden?

Miki: «In Girona worden ook wedstrijden gehouden, maar niet op Europees nivo. We spelen dan tegen andere universiteiten van Catalonië of Spanje. Hier spelen we veel intensiever — twee wedstrijden per dag — terwijl ginder de wedstrijden verspreid zijn over verschillende weken.»

Veto: Wie betaalt jullie sporttrip?

Jordi: «Wij moeten ons steentje bijdragen, maar de universiteit betaalt een deel van de kosten terug, ze geven ons een percentje bij wijze van spreken.»

Veto: Welke indruk heeft Leuven op jullie gemaakt?

Miki: «Het is echt wel een studentenstad, je merkt aan de mensen dat ze heel open zijn. Zo liep ik met een kameraad op straat en een Belgisch meisje hoorde ons Catalaans spreken. Ze heeft ons dan — in het Catalaans — voorgesteld om ons met de auto naar hier te brengen. Ook waren we door studenten die hier vorig jaar gesport

(foto Steven Van den Eede)

hebben op de hoogte gebracht van de Oude Markt. Dat is echt wel fenomenaal, al die kafees naast elkaar. Wel moet ik zeggen dat het hier 's nachts nog vrij rustig is. Ik heb de indruk dat de bars vroeg sluiten. Kwa sportinfrastructuur moet ik wel zeggen dat Leuven echt goed uitgerust is. Onze uni-

versiteit in Girona ligt naast een grote weg en we hebben geen voetbalveld ter onze beschikking.»

Veto: Waren jullie steeds present op de avondactiviteiten van het Lisst?

Jordi: «De openingsshow maandagavond was oke, maar niet om te zeggen uitmuntend. Er waren niet veel ploegen aanwezig, ik denk dat het vooral daaraan lag. De meeste mensen kwamen gewoon hun uurrooster halen en waren dan weer door. Wij zijn dan nog in de Lisstbar ('t Elixir) iets gaan drinken, dat was best gezellig. Dinsdag was er karaoke, maar daar zijn we niet meer geraakt omdat we laat van tafel kwamen. We hebben wel gehoord dat het een succes was en dat het vooral de Fransen waren die voor de *ambiance* zorgden. Woensdag zijn we dan mee op kroegentocht gegaan, maar zijn we na de tweede bar al blijven plakken. Niet moeilijk, Miki

had daar een Hongaarse leren kenen.»
Miki: «Een Roemeense. En ja, het was heel gezellig. We zijn dan nog cocktails gaan drinken in de Professor. En voor de rest herinner ik mij niet veel meer. We hebben de officiële weg dus niet gevolgd.»

GELIJKSPEL

Veto: Is Alma-eten echt studentenvoedsel?

Jordi: «Heel pikant en eigenlijk niet zo lekker. Aardappels en twee kroketten, dat kregen we gisteren voorgeschoteld. Vanmiddag was het weer beter, ook al vind ik het niet zo evenwichtig.»

Veto: De Belgen, zijn het echt zo'n goede voetballers?

Miki: «Toen we tegen het Pauscollege gespeeld hebben, was het echt een rommelig spel. We hebben wel gewonnen, maar ik vond het niet zo'n schitterende match. Tegen Appolloon daarentegen hebben we gelijkspel gehaald. Zij waren echt sterk»

Caroline Leysen

Finale Pianowedstrijd Musicologica

Woensdag 7 maart organiseert Musicologica de tweede editie van haar Pianowedstrijd. Met de organisatie van deze wedstrijd willen de musikologen de kans geven aan studenten die niet professioneel met muziek bezig zijn om ook eens aan een wedstrijd op hoog nivo deel te nemen. Zes mensen overleefden de preselecties en nemen het tegen elkaar op in de finale. De finalisten komen uit Leuven, Gent en Antwerpen.

In tegenstelling tot vorig jaar spelen de finalisten een opgelegd werk dat gekomponiseerd werd door Peter Swinnen, een komponist verbonden aan de afdeling musikologie. Naast het plichtwerk spelen de kandidaten elk nog een werk naar keuze. In de jury zitten vier bekende pianisten: Jan Michiels, Piet Swerts, Jan Christiaans en Stijn Kolacny. De prijzenpot bedraagt 55.000 frank.

De finale heeft plaats op woensdag 7 maart, om 20u in de grote aula van het Maria Theresiacollege. De toegang is gratis.

Hamid Douibi

Fakts of life

Woensdag 7 maart organiseren de Leuvense fakbars voor de tweede maal simultaan een thema-avond. Vorig jaar werd inspiratie gezocht in de geschiedenis, deze keer zoeken de fakbars het wat recenter en werden de verschillende levensfazes als thema gekozen. Fakts of Life was een feit. Wil je wat meer weten over je eigen konseptie? Wil je die eerste vinders in je buik opnieuw voelen? Of zou je wel eens willen weten hoe een vrijgezellenavond eruit ziet? Fakts of life maakt het allemaal mogelijk. Voor de pessimisten onder ons kan je je even verplaatsen in de leeftijd van je ouders en een ware midlife crisis doormaken. En natuurlijk eindigt alles met de dood, volgens sommigen de enige levensfaze die de rest echt de moeite waard maakt. Nog niet overtuigd? Wel, weet dan dat alle fakbars tevens een gratis vat geven die avond, volgens de volgorde van de faze die ze uitbeelden. Een reden te meer om eens een andere fakbar dan die van je eigen fakulteit te bezoeken. Nog een reden om dit te doen zijn de prijzen die je kan winnen indien je alle fakbars bezoekt. De eerste prijs bestaat uit 500 gratis pinten!

Elixir & Sportzak: bevruchting, vat om 21u30

HDR: peuters, vat om 22u

Gnorgl: kindertijd, vat om 22u30

Politika Kaffee: puberteit, vat om 23u

Gelule: vrijgezellenavond, vat om 23u30

Fak Letteren: midlife crisis, vat om 00u

Dulci: tweede jeugd, vat om 00u30

Doc's Bar: dementie, vat om 01u

Pavlov: dood, vat om 01u30

(bm)

S.O.S Suicide, een benefietfuif met Studio Brussel DJ's

Het Centrum ter Preventie van de Zelfmoord verleent sinds 1979 hulp aan mensen die aan zelfmoord denken of aan mensen die in hun omgeving met zelfmoord worden gekonfronteerd. Dit centrum draait volledig op vrijwilligers. Deze mensen zijn 24 uur op 24 telefonisch bereikbaar om in alle anonimiteit een luisterend oor te bieden. Dat het een vrijwilligersinitiatief is, betekent nog niet dat er geen kosten zijn. Werkingskosten zijn er altijd. Helaas wordt het centrum sinds 1997 niet meer gesubsidieerd. Hun voortbestaan is dus onzeker. Daarom organiseren ze in samenwerking met de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) een fuif op woensdag 7 maart in de Lido. Klinkende namen als Roos Van Acker (22u - 24u), Bobby Ewing (24u - 2u), Dirk Stoops (2u - 4u) en Gerrit Kerremans (4u -) zullen achter de draaitafel plaatsnemen. Zeker de moeite dus! Kaarten kosten 150 frank in voorverkoop en 200 frank aan de deur. De kaarten worden in alle fakbars en kring- of presidiumsekretariaten verkocht.

(gv)

KRUISWOORDRAADSEL

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 27
Nummer 22
5 maart 2001

Ver. uitg.: Loes Geuens
Hoofdredactie: Marie-Anne Dedeurwaerdere
Redaktiesekretaris: Loes Geuens

redactie: Kristof D'Exelle, Caroline 'Lullikken' Leysen, Jeroen 'Joenkschoppen' Op de Beeck, Steven 'Schaamlip' Van den Eede, Matthieu 'Maagd' Van Steenkiste, Heidi Van Hout

Doka: Sam 'Anaal' Algoet, Magda 'Meesteres' Biernat, Ellen 'Ejakulatie' Claes, Rolf 'Op z'n hondjes' Op de Beeck

Medewerkers: Katelijne 'Kontneuken' Beerten, Bart 'Beffen' Depestel, Iris 'Erin' Dierckx, Joost 'Wurgseks' De Wyngaert, Pieter 'Pijpen' d'Hoine, Hamid 'Handboeien' Douibi, Serge 'SM' Groven, Thomas 'Tantra' Leys, Björn 'Gemuteerd kutvet' Mallants, Els Silvrants, Nele 'Sperma' Spaas, Helene 'Tettenlekken' Tops, Maarten 'Masturbeer' Van Meer, Nathalie 'Neuken' Van Leuven, Tijn 'Teelbal' Vereenooghe, Griet 'Vibrator' Verhezen

Lay-out en vormgeving: Marie-Anne 'Dildo' Dedeurwaerdere, Kristof 'Kamasutra' D'Exelle, Joost De Wyngaert, Iris Dierckx, Loes Geuens, Gudrun Labiau, Thomas Leys, Caroline Leysen, Els 'Seks-slavin' Silvrants, Steven Van den Eede, Steven Van Dessel, Heidi Van Hout, Matthieu Van Steenkiste

Dtp: Loes 'Geil' Geuens, Steven 'Vingeren' Van Dessel, Heidi 'Vagina' Van Hout

Spelling: Kristof D'Exelle, Els Silvrants

Eindredactie: Marie-Anne Dedeurwaerdere, Kristof D'Exelle

Assistentie-eindredactie: Els Silvrants

Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>
e-mail:

veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)

Drukkerij: Kempenland (Herentals)

Oplage: 9000 exemplaren

ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250fr/6,20 €; niet-studenten: 350fr/8,68 €; buitenland: 700fr/17,35 €; steun vanaf 1000fr/24,79 €; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Redactievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1						■					
2		■								■	
3			■						■		
4						■					
5	■				■		■				■
6				■				■			
7			■						■		
8					■		■				
9		■				■				■	
10			■						■		
11											

Horizontaal — 1 Deel van het oog — Romeinse bloemengodin 2 Naamloos 3 Muziknoot — Effen, glad — Siberische rivier 4 Broeikas — Deel van China 5 Voordeel — Boom 6 Zangstem — Amerikaans schrijver — Opening 7 Voorzetsel — Naarstig — Pers. vnv. 8 Filosofische school — Vetlaag bij sommige dieren 9 Griekse bosgod — Streling 10 Landbouwwerktuig — Buidelbeertje — Bijbelse stad 11 Arseen.

Vertikaal — 1 Katoliek leider — Roetbruin 2 Schildhouder — Bevel 3 Familielid — Europeaan — Voorzetsel 4 Traag, lusteloos — Onverbloemd 5 Afdeling in een schouwburg — Europese rivier — Bijbelse man 6 Voorzetsel — Polderdorpje — Meisjesnaam 7 Toestemming — Loofboom — Zwarte zwemvogel 8 Bloem — Keizer van Rusland 9 Voorzetsel — Jong dier — Griekse letter 10 Russisch keizerlijk bevelschrift — Voedingsmiddel 11 Hogere openbare betrekking — Gebrek, onvolkomenheid.

Door Filip De Keukeleere

REKLAME PROCTER & GAMBLE: IS REEDS BIJ JULLIE VIA ISDN

MAANDAG

20.00 u **FILM** Grand Cru: 'Cry Baby' van John Waters, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

20.00 u **KONSERT** Oorgetuigen: Adriaan Van Den Hoof stelt zijn favoriete muziek voor, in Vergaderzaal 3 (boven Stuc), toeg. 50/75/100/125, org. Kultuurraad.

22.30 u **FILM** New Harvest: 'La Bûche' van Danièle Thompson, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

22.30 u **FILM** New Harvest: 'La Bûche' van Danièle Thompson, in Stuczaal, org. Stuc.

DINSDAG

20.00 u **FILM** New Harvest: 'La Bûche' van Danièle Thompson, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

20.00 u **TEATER** KampusToneel: 'Zotskop', een vertaling van 'Crazyface' van Clive Barker, in Zwartzusterskapel, toeg. 150/200, org. CaTo.

22.00 u **FILM** New Harvest: 'La Bûche' van Danièle Thompson, in Stuczaal, org. Stuc.

22.30 u **FILM** Grand Cru: 'Cry Baby' van John Waters, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

WOENSDAG

u **KONSERT** De nieuwe reeks met muziek van Elliott Carter, in Kapel van het Hogenheuvelcollege, org. Uur Kultuur.

14.00 u **FILM** Hombres Complicados: Vlaams drama van Dominique Deruddere, in Vander Kelenstraat 30, 3000 Leuven, toeg. 50, org. Vlaams Filmmuseum en -archief.

20.00 u **FILM** Hombres Complicados: Vlaams drama van Dominique Deruddere, in Vander Kelenstraat 30, 3000 Leuven, toeg. 50, org. Vlaams Filmmuseum en -archief.

20.00 u **TEATER** Dubbelspel: Amlett, in Schouwburg, org. Stuc.

20.30 u **TEATER** Tout court: De Film, in Stuczaal, org. Stuc.

DONDERDAG

20.00 u **TEATER** KampusToneel: 'Zotskop', een vertaling van 'Crazyface' van Clive Barker, in Zwartzusterskapel, toeg. 150/200, org. CaTo.

VRIJDAG

20.00 u **TEATER** KampusToneel: 'Zotskop', een vertaling van 'Crazyface' van Clive Barker, in Zwartzusterskapel, toeg. 150/200, org. CaTo.

ZATERDAG

20.00 u **TEATER** KampusToneel: 'Zotskop', een vertaling van 'Crazyface' van Clive Barker, in Zwartzusterskapel, toeg. 150/200, org. CaTo.

ZONDAG

22.00 u **KONSERT** Jazz op zondag, in Stucbar, org. Stuc.

Alfa

- 05/03 Ladiesnight met gratis vat, in Fakbar Letteren.
- 05/03 Alfa-tapweek: Alfa tapt 117 uur aan een stuk vanaf zondag 21u tot vrijdag 18u, in Fakbar Letteren.
- 06/03 Alfa-tapweek: Alfa tapt 117 uur aan een stuk vanaf zondag 21u tot vrijdag 18u, in Fakbar Letteren.
- 06/03 Lezing P. Fontaine: "Les remports du Romulus", in MSI 00.20.
- 07/03 Alfa-tapweek: Alfa tapt 117 uur aan een stuk vanaf zondag 21u tot vrijdag 18u, in Fakbar Letteren.
- 07/03 Faks of life, in Fakbar Letteren.
- 08/03 Alfa-tapweek: Alfa tapt 117 uur aan een stuk vanaf zondag 21u tot vrijdag 18u, in Fakbar Letteren.
- 08/03 om 20.00 u: Lezing door professor Waelkens: Sagalassos, in PDS.
- 09/03 Alfa-tapweek: Alfa tapt 117 uur aan een stuk vanaf zondag 21u tot vrijdag 18u, in Fakbar Letteren.

Ekonomika

- 08/03 Erasmuskantus, in De Postiljon.
- 09/03 Galabal, in Kasteel Van Nieuwland.

Historia

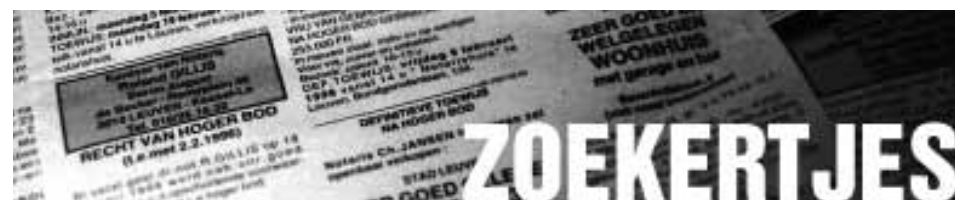
- 08/03 Swot-analyse, in Praatkamer.
- 12/03 Kultuurweek, in Fakbar Letteren.

Klio

- 05/03 om 19.30 u: Gladiatorentweedaagse met vertoning van 'Gladiator' ingeleid door H. Verreth, in MSI.
- 06/03 Gladiatorentweedaagse, in MSI- Fakbar Letteren.
- 12/03 Tapnamiddag, in Fakbar Letteren.

LBK

- 06/03 om 21.00 u: Proffentap, in Gnorgl.

- ✓ Veto wenst Kristof en Els een lang en gelukkig leven.
- ✓ Ook Peter en Els krijgen een dikke proficiat.
- ✓ En dan zwijgen we nog over Els haar geheime minnaars.
- ✓ Hey, 't is hier donker. Wanneer krijg ik nog eens licht?
- ✓ Dree volgend jaar op Ithaka met installatie van eigen hand: Storm in glas water.
- ✓ Nieuw op de Vetosite vanaf volgende week: Harde Porno.
- ✓ Telefacts is geïnteresseerd.
- ✓ Ter vervanging van het gesensureerde kunstwerk: een eigenzinnige creatie van Mevrouw De Baardemaker: moustache à la Urbain.
- ✓ 't Is konseptueel.
- ✓ Dree dreigt dreitsige Veto dra in te trekken.
- ✓ De Lisstfuij van volgend jaar staat nu al in mijn agenda.
- ✓ Vorige week hot item op de eindredactie: seks.
- ✓ Het moest er ooit van komen, jawel.
- ✓ Met al die geile ventjes op Veto.
- ✓ Die dan de hand aan zichzelf slaan.
- ✓ Marie en Els: persen!
- ✓ Het beeld van P. die C. in het Veto-redactie-lokaal verleidt bezorgde menig eindredakteur

- koude rillingen.
- ✓ En niet in het minst P. zelf.
- ✓ Tine, sorry voor de last met de zottin in het zottekot.
- ✓ Weg met de voze roddeltrutten!
- ✓ Leve voze roddeltrutten!
- ✓ They put the spice in our lifes.
- ✓ Schatjes, van alma I: I want to see more of you!
- ✓ Marie-Anne, t'was weer lang geleden: kusje van T.
- ✓ Woep woep woep!
- ✓ Star Trek moet gesensureerd worden.
- ✓ Die Spock-oren, dat is gewoon harde porno.
- ✓ Voor de paar mensen die het nog niet wisten, onze hoofdredakteur wordt tante.
- ✓ Aan de onbekende schenker van de bloemen: bedankt voor de geschonken bloemen. De gewezen Almafractie
- ✓ Dingen doen, dingen doen, dingen doen!!!!
- ✓ Thieu, als je nog een keer probeert om me te kussen, dan volgt: "iepe, iepe, iepe".
- ✓ Dan hebben wij jouw twee pareltjes.
- ✓ Of waren het juweeltjes?
- ✓ Verder nog vele groeten aan mijn oma, mijn tante en nonkel van mama's kant, mijn achterneefje van papa's kant. Maar dit nummertje is eigenlijk opgedragen aan Bert van de kafee van op den hoek.
- ✓ Dingen doen, dingen doen, dingen doen!!!
- ✓ Dixit Kristof: "Ik ben niet goed in zo'n dingen."
- ✓ Dank u dat ik mee naar de Ronde van Vlaanderen mag met Domo. Kus aan mijn papie! Je dochter Loes aka Redsek.
- ✓ Leve de Trekkies!
- ✓ Ka'plah. Of was het anders geschreven?
- ✓ First rule of acquisition: profit is everything.
- ✓ Steven wil geen Star Trek. By the way: MS sucks.
- ✓ 't Nie omdat hij wint dat hij daarvoor goed is.
- ✓ Kan van sommige spermasellen ook gezegd worden.
- ✓ Dixit Redsek: "Doeme."
- ✓ Nee, Domo.
- ✓ Veto zegt dag tegen dree. Dree zegt gewoon nee.
- ✓ Groetjes aan Karien. We missen u nog steeds. De Maggies
- ✓ Nog late verjaardagswensen aan de Redsek. Vanwege de Vetoploeg.
- ✓ Nog latere verjaardagswensen aan Ongepast.
- ✓ Groetjes aan Alfa-vriendjes.
- ✓ Nee Tijn, dit komt niet van een geheime aanbieder.
- ✓ Groetjes aan mezelf. Kwestie dat Steven ook eens vermeld wordt.
- ✓ Vetomedewerkers hebben seks op vreemde plaatsen.
- ✓ Tenzij u een weide annex zwembad normaal vindt.
- ✓ Groeten aan Koen. Niet de enige die gepubliceerd wordt.
- ✓ Mail gerust uw favoriete one night stand door aan Veto. Wij proberen uw wens waar te maken.
- ✓ Alleen den dree, daar doen we het niet mee.
- ✓ Nog vunzige zoekertjes?
- ✓ Bewijs ons dat u beter kunt en mail uw zoekertje door naar veto@veto.student.kuleuven.ac.be.
- ✓ Pink is the color.
- ✓ Voos roos, bedoelen ze hier.
- ✓ Nog een paar zoekertjes.
- ✓ Moet ik hier alles zelf doen?
- ✓ Dingen doen, dingen doen, dingen doen!!!
- ✓ See!
- ✓ Man, deze zoekertjes zijn bof.
- ✓ Iedereen bedankt voor het feestje. L.
- ✓ B, bedankt om mij te misleiden.
- ✓ Ik heb de mazelen, en jij? De bof.

JO MEUWISSEN

Alle verhuur
Video-, klank- en lichtmateriaal
Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR
met of zonder D.J.
KARAOKE (5000 BEF)

016/201.301

(advertentie)

“Geen doetjes die mooi in het rijtje lopen”

Tij is pas enkele maanden verbonden aan onze Alma Mater, maar een groentje kun je hem bezwaarlijk noemen. Na een lange ontgroeningsperiode in het Belgische leger wisselde hij het geweer van schouder. Tussen kaftjes, pennen en T-shirts met het logo van de KU Leuven voelde Veto Ronny Vandenbroele aan de tand over het communicatiebeleid van onze universiteit.

Ronny Vandenbroele is afgestudeerd aan de Koninklijke Militaire School. Na een klasieke officierscarrière werd hij in 1989 hoofd van de sectie externe relaties van de Informatiedienst van de krijgsmacht. Drie jaar later kwam hij op het kabinet Landsverdediging terecht, waar hij vier ministers de revue zag passeren. Sinds oktober vorig jaar is Vandenbroele directeur van de dienst Communicatie van de KU Leuven.

Veto: *De overstap van leger naar universiteit lijkt niet zo evident. Hoe bent u aan de KU Leuven terechtgekomen?*

Ronny Vandenbroele: «Dat is gebeurd in het kader van de hervormingsplannen van het leger. Door het afschaffen van de dienstplicht in 1992 ontstond een overschot aan kaderfuncties. Als gevolg hiervan zijn er een aantal Koninklijke Besluiten uitgevaardigd waardoor iemand het leger kon verlaten zonder er echt weg te zijn. Ik heb hiervan gebruik gemaakt. Administratief gezien val ik nog onder Landsverdediging, maar ik kan niet meer opgeroepen worden.»

«Eigenlijk heb ik gewoon, zoals een pas afgestudeerde student, de vakatures uitgeplozen. Uiteindelijk kwam ik bij

een vakature van de KU Leuven terecht die in feite op mijn lijf was geschreven. Ik heb me dan maar ingeschreven, en schijnbaar heb ik iedereen overtuigd.»

Veto: *Hoe is het om als ekstern persoon aan deze universiteit te werken?*

Vandenbroele: «Enerzijds zijn er een aantal gelijkenissen tussen het leger en de universiteit, bijvoorbeeld de grootte. Studenten en personeel van de KU Leuven omvatten samen zo'n 40.000 mensen, ongeveer even veel als de huidige getalsterkte van het Belgische leger. De problemen verbonden aan dergelijke grote instellingen zijn overal dezelfde. Er is altijd een communicatieprobleem, zowel van beneden naar boven als in de omgekeerde richting. Aan de andere kant heb ik het voordeel dat ik mij soms van den dommen kan houden als men iets zegt. Dan ontdekken mensen vaak dat bepaalde zaken niet zo evident zijn als zij vinden.»

DADA

Veto: *Wat zijn volgens u de basisregels en de belangrijkste doelstellingen van een goed communicatiebeleid?*

Vandenbroele: «De doelstellingen moeten ernaar streven om dat wat aan de basis leeft aan de top te laten komen, en omgekeerd, dat de top erin slaagt zijn beleid aan de basis bekend te maken. Deze wisselwerking tussen top en basis is het interne aspect. Ekstern moet de universiteit zichzelf verkopen, ervoor zorgen dat de buitenwereld de KU Leuven perspieert als kwaliteitsprodukt. Er zijn honderden redenen waarom iemand voor een bepaalde instelling kiest. De taak van de dienst Communicatie is duidelijk te maken wat de KU Leu-

ven te bieden heeft en waarom iemand voor de KU Leuven zou kiezen.»

«We zitten aan deze universiteit eigenlijk met veertien baronnieën, allemaal entiteitjes die een eigen leven leiden. Iedere fakulteit heeft zijn eigen regels, gewoonten en communicatie naar buiten. Dat is niet altijd even mooi. Een school die communicatietrainingen aanbiedt, gebruikt een perscommuniqué van een van onze fakulteiten als voorbeeld van hoe het niet moet. Je moest al een diploma hebben in die richting om te begrijpen wat erin stond. Ten tweede, en dat is een van mijn *dada's*, men moet goed beseffen dat een buitenstaander alles ziet als KU Leuven, of het nu om de rector, de fakulteiten of de studenten gaat. Hoofddoel voor externe communicatie is al die *kopkes* in dezelfde richting te draaien, zodat iedereen aan dezelfde koord trekt, en dan nog liefst in dezelfde richting natuurlijk.»

CAMPUSKRANT

Veto: *Wat waren uw eerste indrukken over het communicatiebeleid aan onze universiteit?*

Vandenbroele: «In vergelijking met Defensie, zijn de middelen die ingezet worden voor externe communicatie vrij gering, zowel wat personeel als financiën betreft. Een voordeel van de KU Leuven is wel dat er een officiële huisstijl bestaat, in tegenstelling tot het leger. De eenvormigheid in de manier waarop we ons presenteren naar buiten, is een niet te onderschatten wapen. Zonder eenheidsworst te creëren, is een van de doelstellingen dat de basiselementen van de externe communicatie gebruikt

worden. Er zijn diensten van de KU Leuven die affiches maken waar zelfs het woord 'Leuven' niet op staat.»

Veto: *Wat zijn volgens u de pijnpunten in het communicatiebeleid van de KU Leuven?*

Vandenbroele: «Campuskrant zou iedereen moeten aanspreken, zowel studenten als personeel. Wel, ik denk dat Campuskrant studenten hoegenaamd niet aanspreekt.

Ik heb de toer gedaan van alle bakken waar Campuskrant ligt om te zien hoeveel er overblijven. Ik zal maar geen sifers noemen, maar we zijn dit aan het herbekijken. We zijn ermee bezig om iets te creëren dat specifiek op het personeel gericht is. Ik denk dat de studenten niet slecht bedeed zijn met Veto, en nu ook met KaSt.»

Veto: *Dit jaar worden er studies uitgevoerd naar de identiteit en het imago van de KU Leuven. Wat hoopt u hiermee te bereiken?*

Vandenbroele: «Een organisatie moet proberen om naar buiten te brengen wat de innerlijke sterkte is. Verschillende mensen hebben een eigen beeld van de universiteit, maar toch is er een kern die altijd hetzelfde blijft. De bedoeling van deze studies is om die kern te vinden en te definiëren. Wat maakt de KU Leuven tot wat ze is? Als je dat weet kun je ook zeggen wat het verschil is met een andere instelling die hetzelfde doet. Die sterke punten gebruik je om je instelling kenbaar te maken, zowel intern als ekstern.»

Veto: *U heeft een communicatie-actieplan opgesteld. Wat zijn de hoofdlijnen hiervan?*

Vandenbroele: «De studies over imago en identiteit zijn opgestart. Deze vormen de fundamenten. Er zijn twee basisinstrumenten: de huisstijl en een evenementenkalender, een soort database op het internet die toegankelijk zal zijn voor iedereen. Iedereen zal op basis van zijn specifieke interesse bepaalde informatie kunnen opvragen, bijvoorbeeld de evenementen van een bepaalde fakulteit. Waar ik ook voor pleit, is dat de studenten een *triade* zouden hebben van communicatiemiddelen: een krant, een radio en een teevee. Deze zouden allen op het internet te vinden moeten zijn. Ik pleit ervoor dat bijvoorbeeld ook

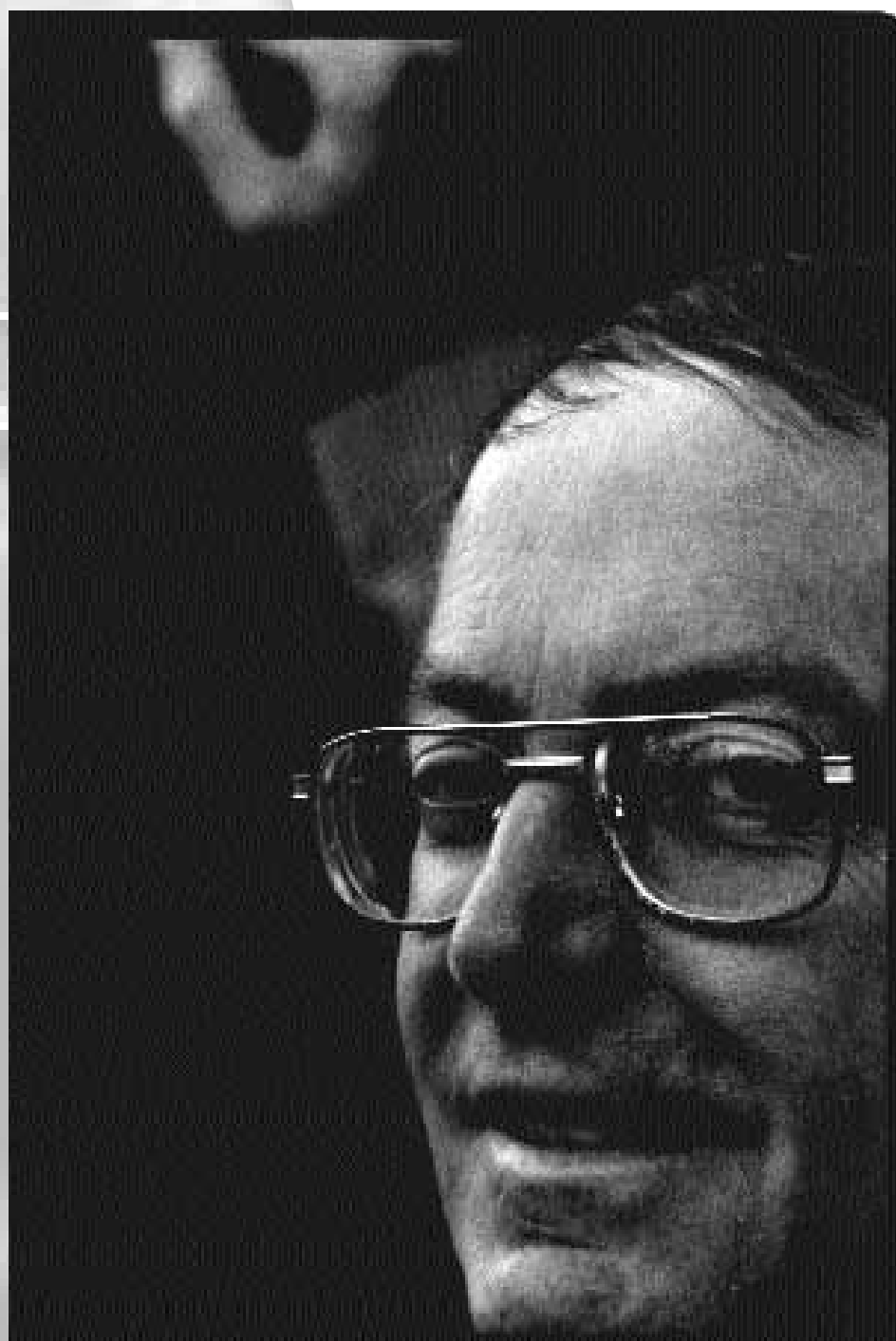
Radio Scorpio via het net zou uitzenden. Tegen oktober zou Kampus-TV er moeten zijn, dat zal bestaan uit KaSt, een stukje *corporate* en een stukje edukatief. KaSt bestaat nu uit blokjes. Waarom niet een soort nieuwsprogramma van tien minuten dat aan elkaar gepraat wordt door een nieuwslezer? Voor achttienjarigen bestaat er een speciale versie van de elektronische nieuwsbrief. We zijn ook een Engelstalige versie ervan aan het opstellen. En ook voor de alumni is er een speciale nieuwsbrief in aantocht. We zijn ook nieuwe pr-brochures aan het maken en een video waarin de KU Leuven wordt gepresenteerd. Voor de media komt er een database waarin men op trefwoorden allerhande artikels kan opzoeken. Campuskrant is dus een zorgenkindje. We gaan in de komende maanden onderzoeken of we die ook niet elektronisch kunnen aanbieden. Inhoudelijk zouden we er misschien een personeelsblad kunnen maken. Dus moeten we ons ook de vraag

dat allemaal kunnen doen, is het jaar al ongeveer voorbij hé.»

Veto: *Wordt u vaak geconfronteerd met problemen rond privacy?*

Vandenbroele: «Dit is inderdaad een enorm probleem. Er loopt momenteel een enquête rond privacy op internet aan de KU Leuven. Wie zich inschrijft aan de KU Leuven wordt uiteraard geregistreerd. We proberen echter zo streng mogelijk te zijn met die bestanden, want de privacy moet ten allen tijde beschermd worden. We zullen die zeker niet doorgeven voor om het even wat. Er zijn vragen geweest van de buitenwereld om delen van die bestanden te krijgen. Zelfs kringen hebben die gevraagd met de bedoeling om de namen door te verkopen. Niemand is ermee gediend om vanalles in zijn bus te krijgen, alleen maar omdat hij ingeschreven is aan de KU Leuven.»

Veto: *Dit akademiejaar is de KU Leuven een paar keer in het nieuws gekomen door studen-*

(foto Steven Van den Eede)

stellen of we iets moeten doen naar de studenten toe. Of is Veto voldoende?»

«Wat internet betreft, heeft de KU Leuven meer dan 100.000 webpagina's. Eentiental pagina's hebben ongeveer 10.000 hits per dag. Wat is nu het probleem? Er is een zeer grote diversiteit als resultaat van een initieel gedecentraliseerd aanpak. Iedere fakulteit had ergens wel een *freak* zitten, maar die mensen gebruikten allemaal verschillende software-programma's en layout. In 1995 heeft men een Stijlgids opgesteld met regels hoe een webpage er zou moeten uitzien. De toegankelijkheid is erg belangrijk. De homepage zal volledig herzien worden zodat de belangrijkste doelgroepen de voor hen meest relevante pagina's gemakkelijker kan opvragen. Als we

tenprotesten. Denkt u dat dergelijke zaken een negatieve invloed hebben op het imago van onze universiteit?

Vandenbroele: «Ik denk dat niet. Dat kan zelfs positief geïnterpreteerd worden, in de zin dat men zegt: "Dat zijn daar geen doetjes die mooi in het rijtje lopen." Ik heb daar geen enkel probleem mee. Kijk, in mijn buro hangt het vol met affiches van betogingen en bezettingen. Ik vind dat leuk, want ik heb dat zelf ook gedaan in '68.»